

**MOGUDES I REMOGUDES
BUCOLICO-SATIRIQUES
DE LA UNDERGROUNDITAT
ACTUAL**

Ariel Santamaría

ADVERTIMENT

El contingut d'aquest recull de relats, pot ferir la sensibilitat del lector. Sobretot si es una persona vinculada a alguna mena d'ideologia o costum disconforme amb el que es plasma a continuació.

L'autor s'ha emprat en la llibertat d'expressió creativa establerta en els paràmetres literaris actuals sense ànim d'ofendre a ningú. Tot i seguint la finalitat de propagar una nova honada de literatura innovadora.

Els personatges i situacions que es plantejen a continuació son tan reals com la vida mateixa. Qualsevol versemblança o coincidència amb la ficció es una pu...(piiiip) coincidència.

INDEX

Una actuació memorable.
El gran historiador.
El recol.lector d'escenes.
Passant-se de la ratlla.
Canvi d'agulles.
Aniversari sorpresa.
Avinguda de la Metadona.
La dona de fer feines.
De metro en metro.
No li cabia.

UNA ACTUACIÓ MEMORABLE (El retorn de un altre cantautor juantxi perdedor)

El palau de Sant Jordi estava pleníssim aquell dia. Tothom esperava l'actuació d'en Gerard Solé. Era el retorn del cèlebre cantautor català després de tota una dècada d'absència pel panorama musical.

Aquell músic havia format part dels setze jutjes als anys seixanta i durant el període de la transició era quan havia venut més discos. Després va caure en el pou sense fons de l'oblit. A diferència d'altres col·legues seus, no va saber evolucionar en mig d'aquell mundillo musical. Fins que a l'any vuitanta-tres, va manifestar que deixava el món de la música per dedicar-se a la hosteleria. Va obrir un restaurant a Sitges, però no s'en sabé sortir per causes personals.

Finalment havia decidit tornar als escenaris a cantar per la gent, perquè no li quedava més remei.

En les primeres files del públic assistent, hi havia altres col·legues seus com el Joan Manuel Serrat, el Raimón, el Lluís Llach, la Maria del Mar...de tots ells havia sigut un bon company durant dècades passades. En Gerard Solé també havia nascut als anys quaranta. Venien a veure'l i a donar-li ànims pel seu grandios retorn.

Més de dues mil persones esperaven aquella actuació. També havien arribat el President de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona ocupava uns llocs destacats en la platea...

-No m'enrecordo de les cançons- digué el Gerard Solé fent un llarg glop d'una ampolla de vinet a punt d'acabar. La maquilladora li empolvava la cara en el seu camerí.

-¡No fotis Gerard!- exclamà el seu promotor. Havia tingut que invertir molt per tornar-lo al seu lloc corresponent dintre de l'escena musical

catalana.

-¿Quan pagarien aquells del seguro si es suspengués l'actuació?

-Si us plau Gerard no em facis això...

El músic bufà un altre glop vinet del priorat.

El Joan Maria Mas que era el seu mànager no parava de pentinar-se els cabells del front nerviosament. S'havia gastat tota una fortuna perquè grabés aquell C.D. en els millors estudis de Barcelona. També s'havia deixat la pell perquè allò sonés per totes les emissores de ràdio i televisió. Les ventes anaven prou bé durant les primeres setmanes. Però ara s'havia de recuperar els calers invertits, i per això existien els recitals com aquell. Així doncs s'havia montat aquell concert allà al Palau Sant Jordi per començar la gira de seixanta concerts per arreu dels Països catalans. L'entrada del bolo de Bamaaa valia 1500 pts.

La campanya publicitària del retorn d'aquell cantautor era prou forta.

-Per l'amor de Deu Gerard, fés un esforç...- suplicà el mànager postrant-se de genolls davant seu. Entre ells dos ja hi havia prou confiança.

La maquilladora seguia fent la seva feina, però se li escapà un somriure involuntari. No hi havia ningú més en aquell camerí.

-Es que mai m'han agradat aquestes cançons noves que m'has fet gravar... ni tant se vols les he escrites jo.

-Però la gent no ho sabrà mai Gerard...- replicà l'altre.

-I el que més m'empipa de tot plegat, es aquesta perruca que m'obligues a portar perquè em tapi la calva del clatell...- digué treient-se la bruscament.

-¡Gerard no!- exclamà el mànager recollint-la del terra.

-En Lluís Llach va deixar de ficar-se-la fà molts anys...i tu encara m'obligues a portar aquesta porqueria...m'estimo més possarme un barret al cap com el Tomeu Penya..

-Però la teva imatge sempre ha sigut aquesta Gerard...

-La meva imatge, la meva imatge - digué escarnint a l'altre-. Me la foto pel cul la meva imatge, a més a veure quan em puc tirar a una paieta d'aquestes- afe-gí pessigant-li el cul a la maquilladora.

- ¡Aaaay!- xisclà aquesta donant-li una bofetada. Llençà els estris per terra i abandonà el camerí amb passes enèrgiques.

-¡Vine aquí nena que t'ensenyaré la meva llonganissa!- exclamà el cantautor amb una rialla etílica. Intentava seguir a l'atractiva maquilladora amb l'ampolla a la mà, però casi no podia ni caminar del tort que anava.

-¡Ja n'hi ha prou home, ja n'hi ha prou!- renyà el promotor impedit-li el pas.

-Va Joan, deixam passar-ordenà el Gerard-. Tinc ganes d'estripar-li les calces a la paieta aquella.

- ¡Que no Gerard que no...!- cridà el promotor guiant-lo de nou cap a dins del camerí. Tots dos van seure en un sofà de cuir vermell enfront del tocador. El cantautor s'acabà l'ampolla de vi negre.

La seva vida havia sigut un desastre durant els últims anys. Una ex-muller que era actriu de cinema, l'havia deixat sense un duro. Quedantse-li a més a més la custòdia dels fills menors d'edat perquè havia obtingut millors advocats que ell.

-Joan- digué tapant-se els ulls amb una mà.

-¿Qué?

-Porta'm un altra si us plau...

El promotor li agafà aquella ampolla buida. Però no li portà cap més.

-Primer vull que surtis a l'escenari. Cantes unes quantes cançons i faré que t'en serveixin més beguda mitjançant gots de plàstic...

-Senyor Joan, només queden dos minuts...els del canal 33 ja han conecat amb directe- digué un dels organitzadors obrint en sec la porta del camerí.

-Va Gerard, agàfala un altre cop- ordenà el promotor mentre li ofería aquella guitarra tan vella.

El cantautor s'incorporà de nou. S'ajustà els pantalons del seu vestit i es col·locà la cinta del instrument pel darrera del coll. El promotor li ataforà de nou el perruquí postís amb una palmada mentre anaven cap a l'escenari. Tot estava preparat.

En sec s'encengueren els focus i el públic començà a aplaudir. Els de les primeres files s'aixecaren amb un gest entusiaste. El Gerard havia sigut tot un líder espiritual durant tots els anys setanta.

Els deu músics que l'acompanyaven prengueren posició prèviament vers els seus instruments.

En sec sonaren els acords de la mítica "Viatge a l'Arcàdia", que era una versió instrumental que ofería el grup mentre el cantautor prenia posició davant de tot de l'escenari. S'arrepnjà en un tamboret i col·locà la seva guitarra a l'alçada del micròfon d'ambient. L'altre micròfon, es trobava a un pam de la seva boca.

Els músics paràren de tocar al cap de pocs minuts. Havien fet una versió instrumental de la mítica cançó d'en Solé. La gent encara aplaudia, però el públic del davant ja s'havia sentat.

El cantautor mirà a una càmera que tenia enfront seu. Els de la televisió catalana ho transmetien en directe.

-Bona nit estimat públic...- digué pel micròfon-. Després de tants anys d'absència he decidit tornar per a tots vosaltres...ara us estimo molt més que mai. Gracies...

La gent aplaudí amb més força.

-Bé,m'agradaria començar aquest recital amb una cançò del meu nou treball discogràfic "Bén aviat". La cançò s'anomena...s'anomena...- es girà cap al músic que tenia més a prop-. Es igual, no m'enrecordo ara. Però parla de l'amor que sentim per les coses de cada dia. I la dedico a tots aquells que vam lluitar durant una època determinada, la gent que té la meva edat i que ja fa molts anys que som joves...aaah,...això, "Fa molts anys que ja som joves". Sa titula així.

El públic aplaudí un altre cop amb entusiasme i el Gerard començà amb la introducció de la guitarra. Rascà tres acords i parà en sec.

-Perdoneu-me. Es que se m'ha desafinat l'instrument...

Algú del públic xiulà mentres tensava les cordes. Va estar un minut ring-rang-ring-rang...però no hi havia manera. L'altre guitarrista del conjunt que l'acompanyava s'apropà a ell per donar-li un cop de mà.

-¡Doneu-li una altra guitarra per l'amor de deu!- cridà el promotor darrera de l'escenari.

-Ja està Joan, ja la tenim afinada-digué el cantautor pel microfon-Aquesta es el meu amor de tota la vida. Es diu "Júlia"- digué referint-se a la guitarra-. I ara tot just feia uns quants anys que havíem trencat la nostra rel.lació. Potser en cara s'en resenteix. Júlia t'estimo...- i donà un petò a la vella guitarra, abraçant-la com a una dona.

La gent tornà a aplaudir estrepitossament.

Finalment sonàren els acords de "Fa molts anys que ja som joves". Els músics l'anaven acompanyant progressivament. El baix acústic, la percussió, l'altra guitarra, el piano, un parell d'instruments de corda, una flauta travessera, un acordeò i les coristes anant fent "uuuuh...uuuuuh"

El Gerard cantava amb la veu un xic desafinada:

"Fa molts anys que ja som joves,
fa molts anys que ja som joves...
saps que t'estimo nena,
però no em preguntis per qué.
Oooh la la laah, fa molts anys que ja som joooooveees..."

A continuació havia de seguir cantant la resta de la cançó però com li havia dit abans al seu promotor, ja no s'enrecordava de la lletra. Li costava memoritzar les cançons que no havia escrit ell mateix. Els músics seguien tocant i el Gerard mirava cap a totes direccions. Semblava nerviós. En sec se li trencà una corda de la guitarra. La melodia de la cançó seguia endavant sense veu. Però l'instrument acústic del cantautor sonava com una mala cosa. En sec ho llençà contra el terra i l'apartà d'una forta patacada. La guitarra lliscà fins a l'altra punta de l'escenari. Allò era una mostra de la rel.lació d'amor-odi que tenia amb ella.

-¡Pareu de tocar cagun Déu!- cridà pel micròfon mentre agitava els braços.

Els músics s'aturaren progressivament. El pianista s'aixecà del seu lloc i abandonà l'escenari direcció cap al promotor. S'autodespedia del grup. Ja n'estava tip del Gerard Solé. Els assajos del dies anteriors havien sigut prou infernals com per aguantar-ho més. Aquell pianista era molt intel.ligent i tornaria a tocar pels hotels de la costa.

Els assistents començaren a xiular de manera frenètica. Però els de les primeres files encara aplaudien al seu lider.

-¿Qué passaaa?- preguntà el cantautor separant el micròfon del suport me-tal.lic-. ¿Es que vosaltres mai us heu equivocat en la vostra feina o qué?- afegí amb veu gangosa.

Els de les primeres files deixaren d'aplaudir. Només es sentien els xiulets que emetia la resta del públic. Quasibé tothom havia pagat l'entrada. El promotor havia impedit la realització d'invitacions gratuïtes.

-A més heu sigut vosaltres mateixos, els que m'heu obligat a tornar a fer el merdes aquí dalt a l'escenari...i ni tant se vols em puc fotre cap glop de whisky a la vostra salut- i es girà cap a on hi havia el promotor. Sacsejava el cap entre les dues mans. Ja es veia en la ruina-. ¡Vinga Joan!- demanà el Gerard-servi-me un glop de J.B o prepara'm unes clentxes d'aquella coca tan bona que pilles quan ens anem de putes...

Tot allò es sentia clarament a través dels altaveus i de les càmeres de televisió. El públic xiulava amb més força. Algú començà a llençar objectes cap a l'escenari.

En sec el Gerard Solé feu unes quantes arcades i començà a vomitar aquell vinachu que previament havia ingerit en els camerins. Els vòmits no eren exents de restes de menjar. Després d'apartar-se del xoll es passà la màniga per la boca i tornà a parlar pel micròfon.

-I us tinc que dir que jo mai m'he dit Gerard Solé. El meu nom autèntic es Gerardo Heredia Manzano Ramos ¿entessos?. I no he nascut a cap poble de Catalunya, sinò que ho vaig fer en una casa de putes de Sevilla. La meva mare era una meuca que em va abandonar quan només tenia cinc messos...i vaig aconseguir el meu primer contracte discogràfic deixant-me sodomitzar pel monjo que tenia de profe de música...- l'alcohol l'havia tornat agressiu i sense pels a la llengua.

El Joan Mas entrà a l'escenari passant de tot. El volia fotre fora a puntades. Però el cantautor es defensà amb el peu de micro. La gent anava abandonant les grades del recinte totalment escandalitzada. Però encara hi havia algú que seguia xiulant i llençant objectes a l'escenari. La resta dels músics també havien fotut el camp. Allavors el Gerard propinà un fort cop al seu promotor que caigué al terra amb sang al cap. I sense deixar d'empunyar aquell peu de micro, començà a destroçar el violoncel sense amo que reposava en el seu suport. Finalment sortiren els guardies de seguretat del recinte i aconseguiren immobilitzar-lo. Van estar uns quants minuts fins aconseguir-ho. A la fi van arrastrar al Gerard Solé i se'l van dur cap els camerins. La seva vida havia sigut un infern durant els darrers anys.

El Joan Mas s'havia tapat la ferida amb un mocador i també abandonà l'escenari. Els focus del auditori s'havien apagat i sonava música ambiental per tot el pabelló. Els del canal 33 havien tallat la connexió des de feia una bona estona.

Les personalitats de les primeres files també havien abandonat el palau de Sant Jordi molt apenats per la salut mental i física d'aquell mític cantautor.

El Gerard Solé ja no aixecaria mai més la seva carrera, pensaren vers a ell. La resta de la gent també havia sortit. Acabaven de contemplar el darrer recital d'una mítica figura de la cançó catalana. Així doncs havien sigut testimonis de tot allò que van publicar els diaris al dia següent. Cadascún d'ells donà la seva versió sobre els fets.

EL GRAN HISTORIADOR

Retracte verídic sobre els llepaculs de la facultat.

L'Olga Pàmies que estudiava cinqué d'història a la Rovira i Virgili arribà a Ciurana dels Conills per visitar al prestigiós catedràtic jubilat. L'havia d'entrevistar arrel d'un treball que estava fent per final de curs i que s'havia de publicar en un butlletí universitari. Tot allò li donaria molts crèdits per al curs pont que estava fent.

En Ramón Pifarrer que era així com es deia aquell prestigiós catedràtic li obrí la porta automàtica del xalet que s'ubicava a les afores del poble mariner. L'home que ja devia rondar la vuitantena, vestia un batí de seda xinés i unes xancletes que li anaven petites. Era un dia d'aquells de setembre on encara s'escalfen...les idees.

-Soc la Olga Pàmies-saludà aquesta.

L'home li estretà la mà mentres es ficava millor les seves ulleres ultragruixudes. Un dels seus vidres estava esquerdat, però es mantenia firm a la montura gràcies a una tira de celofan transparent.

-Holaaa nena...passa, passa...ordenà desputllant-la a amb la mirada. L'home malgrat la seva edat, semblava trobar-se en plena forma. Es notava que cobrava una bona jubil.lació i que s'havia quedat vidu feia dècades. El senyor Pifarrer era especialista en pintura renaixentista espanyola i durant uns quants anys havia albergat diversos càrrecs en la directiva de diversos museus de catalunya. Havia col.laborat en la realització d'unes quantes enciclopèdies i llibres d'història de l'art. I el dia de la seva jubil.lació el President de la Generalitat l'havia nomenat Doctor "Honoris causa" del patrimoni artístic català.

-Seu aquí nena, seu aquí-ordenà amb veu nasal.

L'Olga prengué posició en un sofà negre de pell esquerdada. Feia una olor a mohositat extrema.

-¿No vols pendre rés?-preguntà dirigint-se a la cuina.

-No ara no, gràcies...

-¿Segur?

-No sé...

-Un suquet de prèsec no et farà mal nena...

-Gràcies...

El catedràtic es dirigí a la cuina però en sec s'aturà i aixecà la cama dreta tal com fan els gossos abans de pixar. PRRSSSTTT se li escapà una ventositat

-¡AAAAH! -exclamà aliviat mentres es dirigia cap a la cuina.

La noia feu com si no ho hagués sentit i començà a observar aquelles parets del menjador. N'estaven plenes de posters del Playboy, el Penthouse i calendaris més adients per a un taller de reparació de vehicles. L'Olga començava a dubtar si realment no s'havia equivocat d'adreça. Però aquell home era l'excelentíssim historiador. Un xic més envellit que en les fotografies dels llibres d'art, però era ell sense dubte.

El terra del xalet també feia temps que no s'escombrava. Hi havia un seguit de burilles escampades per tot arreu...¡EEECs! fins i tot obsevà una mena de preservatiu emprat enmig de tot allò.

CLONK,CLONK,CLANK...el professor jubilat començà a picar amb un martell vers a l'interior de la seva nevera. El congelador on havia deixat les begudes pel matí estava sellat per una barrera de gel immensa. Era una nevera amb molta força, sobre tot quan en sec se li disparava el motor del refrigerador. Era un model de l'any 1958.

-¡Catxun dena!-cridava l'home babejant com un desesperat.

Al cap de cinc minuts arribà amb una jerra d'aigua de l'eixeta plena de troços de gel esmicolat.

La noia apretà el botò de la minigravadora.

-¿No l'importa oi?

-Si només ho has de sentir tú, doncs no...però si ho farà la Mercedes

Requena tindrem problemes...-digué amb un gest amenaçador.

-Descuidi, descuidi...-digué la noia amb el més dolç dels seus somriures.

L'home li mirà les cuixes detingudament. Aquella minifalda vermella li sentava molt bé.

-¿I de qué vols que parlem nena?- preguntà gratant-se les les axiles per sota del batí. Desprenien una bafada increíble. Semblava no haver-se rentat en deu dies.

-Doncs m'agradaria començar a parlar sobre les pintures que hi ha al retaule de la catedral de Tarragona. Estic segur de que fou en Pietro Paolo de Montalbergo qui les realitzà...

-Ah sí...el manierista aquell...-digué el catedràtic amb la mirada nostàlgica.

-Només volia incidir en aquell llibre que vosté va publicar a l'any 1989. "La pintura manierista en el campo de Tarragona".

-Doncs no et puc dir gaire cosa més sobre allò...a mes aquelles pintures que hi ha ara ja no son les originals.

-¿Ah no?-preguntà l'estudiant tota sorpresa.

-Jo mateix les vaig desmuntar d'allà dalt durant la confusió de la guerra civil. I com que després ningú me les va reclamar, les vaig vendre al belga aquell que traficava amb obres d'art. El traficant més fill de puta que he tractat en ma vida...¡la mare que el va...! SSNURRPPFUAGG - el catedràtic exalà una impresionant moquera del nas, tapant-se préviament el forat de l'altre fossa amb el dit index. Allò li caigué damunt del genoll. Ho recollí amb la mà dreta i començà a sacsejar-la frenèticament fins que allò desaparegué pels aires.

-D'aquesta manera filla meva- proseguí -, aquestes pintures que hi ha ara,son una còpia de cartró d'una nativitat d'en Sebastiano del Piombo. Jo mateix la vaig adquirir per quatre rals al taller d'un pintor de Reus que era més putero que la hòstia. Tot això va ser molt fàcil perque abans de la Guerra no s'havia fet mai cap foto de les autèntiques...i la gent. ¡A callar!- el

seu gest fou incisiu. Ell mateix havia format part del règim durant la postguerra.

La noia se'l mirà amb un rictus de nàusea. Però aquell vell tan repelent era elm famós Ramòn Pifarrer. I aquella entrevista amb l'historiador andorrà li havia costat molt de concertar.

-¿Així doncs tot allò que s'ha dit i publicat sobre el retaule de la catedral no es veritat?

-Résss...uns cantamañanas tots. La gent d'avui en dia no sap ni el que tenen davant dels seus nassos. Les autèntiques pintures deuen estar damunt de la ximeneia d'algun col.leccionista d'obres d'art. Segur que el Tyssen les deu tenir penjades en qualsevol dels seus burdells alemanys...

Pllll-Plll-Pllll el portàtil del doctor en història interrompí la conversa.

-¿Síiii?...-preguntà amb veu nasal-. ¡Ah!, hola Clarita. ¡Qué tal nena!...sí, sí, claro que me acuerdo de ti...sí...vale esta noche te vienes con la Clotilde...¿champán?...no mucho...no mucho...vale, sí caviar tambien. Aquí mismo en el chalet...vale...vale...adeu maca...TUC- i desconectà el portatil.

L'Olga l'observava amb els ulls desorbitats. La viudetat del professor era eminent, però a partir de certes edats...

-Doncs tal com et deia filla meva, aquelles pintures originals de la Catedral de Tarragona vés a saber on paren....això sí que ho pots afegir al teu treball.

-Descuidi senyor Pifarrer...jo només volia acabar de relacionar la influència dels gravats de l'escola veneciana i romana amb aquestes obres manieristes. Però encara em falten dades per confirmar-ho.

L'historiador s'aixecà d'un bot i saltà vers a una desordenada llibreria que hi havia davant seu. Arrancà un espés i polseròs volum.

-Aquestes son les actes de l'arquebisbat de Tarragona- senyalà -. Es el volum que els hi falta porque ho vaig fotre jo mateix...ja,ja,ja...abarca la tercera vintena del segle XVI. Aquí es troba registrat tot això que vols saber pel teu treball.

-¡OOOH!- exclamà la noia aixecant-se del sofà. Tothom ho havia donat per desaparegut durant la Guerra civil.

-En aquestes dues planes es troba el dia exacte de la firma del contracte del pintor del retaule i l'arquebisbat

La noia es dirigí directe cap al llibre però l'home la detingué en sec amb una espenta.

-ARROMENGAT LA FALDILLAI TREUTE LES CALÇETES...ji,ji,ji- ordenà.

-¿Qué diu ara?-preguntà la noia. Allò la va agafar per sorpresa.

-Si vols pendre nota de tot això ja saps...ji,ji,ji...

-¡Oh...això ja es massa!-exclamà tota emprenyada-,m'envaig ara mateix.

Apagà la minigravadora i feu el gest de dirigir-se cap al rebedor del xalet.

-Doncs ja tén pots anar maca-digué el senyor Pifarrer-. D'aquí a dues horetes he quedat amb una noia que em sebla que està fent el mateix treball que tú.

-¿L'Anna Sugranyes?

-Sí aquella que està festejant amb un periodista. També es troba fent el curs pont . Una noia molt interesada amb tot això que vols saber sobre les pintures de la catedral de Tarragona. Em sembla que també li han de publicar en aquella merda de butlletins que feu els d'historia.

L' Olga es plantà de nou en mig del menjador i observà millor al vell historiador amb els ulls pléns de fura.

-Així m'agrada nena- comentà aquest amb un tò de satisfacció mentre la visitant començava a baixar-se la minifalda vermella-. Veig que ja comences a veure com funciona la cosa per obrirte pas a través dels intringulis de la història,ji,ji,ji...SSNNUURRPPFFUAAGG...- l'home exalà una bona moquera. Però en aquest cas se l'eixuga amb una pàgina d'aquell llibrot que tenia entre les mans. L'arrancà i la rebregà davant dels seus nassos per mocar-se millor.

EL RECOLLECTOR DE ESCENAS

Trobada de dos reusencs il.lustres al Marroc

Aquell jove reusenc per fi va poder conèixer en persona al comandant de la expedició militar que es trobava fent campanya al nord d'Àfrica i malgrat que estava cansadíssim per aquell viatge precipitat, encara podia veure totes les maravelles exòtiques que l'envoltaven.

Totes aquelles novetats eren assimilades per les seves pupil·les ultrasensibles de pintor.

El Marià, s'endinsà vers aquella luxosa tenda de campanya que semblava treia d'un conte de les mil i una nits. Era un lloc que gaudia d'una vigilància molt forta perquè eren els apossats del cap superior de tot un immens campament que s'ubicava a prop del camp de batalla. Però l'interior semblava pertanyer a un altre món.

-¡Passa noi, passa! - ordenà el General Prim mentre estudiava els plànols cartogràfics d'aquell territori de l'actual Marroc.

-Bona tarda excelència - saludà el Marià Fortuny amb un gest reverencial.

Era un noi prim i escanyolit que desprenia una mena d'aura romàntica. El militar li donava l'esquena perquè estava ensimismat amb aquells mapes. Allà era on s'havia de celebrar les pertinents batalles contra els indígenes rebels.

L'artista s'aturà a poques passes de la mítica figura nacional. El General Joan Prim i Prats també era nascut a Reus com ell. Intentà parlar, dir alguna cosa, però no podia. El misteri de l'aire marroquí li impedia articular les cordes vocals com una mena de força misteriosa.

-¡Seu, home, seu!- ordenà el militar amb veu ronca. A la fi es girà. Els seus ulls semblaven espurnejar en mig d'aquell rostre barbat d'un home de quaranta sis anys.

-Molt agraït excelència...

El Marià s'assentà en una immensa cadira tapitzada tota plena de coixins marroquins. Aquella comoditat només podia ser digne d'un marahà. El noi passejà la vista per la resta del pabelló, que era una immensa estança il·luminada amb fanalets penjats per tots els racons. La decoració era luxosa i màgica alhora: alfombres brodades amb pedreries precioses, cenefes multicolors per tot arreu, mobles amb retlleus de marfil i nàcar. I tota aquella algaràbia de moixons d'espècies africanes que piolaven en les seves gàbies de càniam. Moltes d'elles estaven penjades en les vigues de fusta d'aquell lloc plé de comparti-

ments.

En un racò llunyà hi havia un grupet de músics indígenes tocant els seus instruments exòtics mentres seien en una gran alfombra plena de coixins. I amb les seves melodies impregnàven l'ambient d'un magnetisme irreal.

Tot allò era més del que podia somiar un pintor primerenc com ell.

-O sigui que tú ets el Marianu de Reus, ¿no?- preguntà el militar mentres cargolava el mapa molt suaument. Vestía una casaca blaumarí amb totes les insignies brodades. Es veu que només es treia l'uniforme per anar a dormir.

-Sí senyor-respongué el visitant.

-I segons tinc entés, ets la nova promesa de la pintura contemporànea...

-Això diuen excelència...- afirmà l'artista mentres respirava l'aroma que emetien un grapat recipients fumejants. Cremàven herbes de perfums orientals.

El General lligà el mapa lacrant-lo amb el seu anell familiar i acte seguit emeté un xiulet amb els dits de manera que entraren dos soldats de la seva companyia, també eren reusencs i els hi tenia molta confiança com a servidors.

Tots dos esquadraren davant del seu superior.

-¿Téns gana noi?- preguntà l'amfitrió.

-No gaire senyor...però m'agradaria sopar aviat.

El militar emeté aquella rialla característica, que el pintor reconegué d'entre la gent de Reus. Després es girà vers als seus servidors.

-Té Juncosa, guarda'm això amb els altres documents- li digué a un -i tú Simonet ens prepares alguna cosa per sopar que no sigui lo típic del rantxo.

Tots dos desaparegueren pel mateix lloc per on havien vingut després de fer el salut militar.

-He tingut sort d'aconseguir un bon cuiner particular i que sigui de Reus com el Simonet aquest- comentà el general-. En aquest parany, és molt difícil el fet de trobar-ne un que em sigui totalment fidel i que rebutji la idea d'enverinar-me a canvi d'unes monedes d'or...- afegí mentres prenia lloc davant del Marià Fortuny-. A vegades em foto el rantxo amb els soldats, però en dies de descans com el d'avui, prefereixo cuidar una mica la meua salut-explicà donant-se palmadetes en l'estòmac-. A partir de certes edats, s'ha d'anar al tanto de tot això i el Simonet aquest cuina molt bé...en coses així només t'en pots enfiar

dels teus...

Finalment els dos reusencs il·lustres s'estrenyeren les mans.

-¡Cullons que n'ets de jove paio...!-exclamà observant-lo millor-
¿Quina edat deus tindre?

-L'onze de juny en faré vint-i-dos anys excel·lència.

El Joan Prim i Prats seguia estudiant-lo amb aquella mirada tan profunda com una nit del desert sense lluna. Els seus ulls brillants, semblaven traspasar la epidermis del pintor fins arribar a la mèdula òsea. El jove sentí una inquietud instintiva, perquè es trobava davant d'un personatge que ja era llegendari i que transmetia una energia increïble.

En sec, el General relaxà la seva actitud i encengué una pipa amb tota la tranquil·litat del món. Aquella ombra de rigidessa desaparegué del seu rostre barbat. Ja no semblava tan auster com abans.

-¿Com ha anat el viatge fins aquí?- preguntà xuclant el bec amb deleïctació.

-El mar estava una mica encrespat al abandonar la península, però tot just quan em arribat a Ceuta, el trajecte fins aquí ja ha sigut més entretenidor... m'ha agradat molt navegar per les costes de Tarifa.

-Darrerament has estat per Itàlia ¿no?

-He viscut a Roma. Vaig guanyar aquella beca otorgada per la Diputació de Barcelona, gràcies a un concurs de pintura...

-¿Qué vas pintar per guanyar-la?- volia saber el General.

-Una escena històrica..."El Conde de Barcelona Ramón Berenguer elevando el estandarte victorioso de la patria catalana sobre el Castillo de Foix"...així ho titularen el jurat del concurs.

-Osties...¡qué patriòtics els de Barcelona!- exclamà exhalant una bocanada de fum.

-Els concursants vam estar incomunicats per pintar-ho...ningú ens podia ajudar...però el vaig acabar amb quaranta dies...

-¡Cullons, quaranta dies per pintar un quadre!-exclamà el general Prim molest per aquella immensa pèrdua de temps.

-El plaç fixat pel jurat, era de dos mesos...o sigui seixanta dies. Jo em vaig adelantar perquè allò m'agobiava. Sempre tancat en aquella aula sense dir res a ningú...vaig aprofitar els dies que em quedaven lliures, per donar uns quants tomets per Barcelona...

El militar reusenc seguia observant al jove paísà, sense parar de fumar.

-¿I com et dius de segon cognom nano?

-Marsal, Marianu Fortuny i Marsal.

-Aaah, vaaja, així doncs deus ser de la família d'aquell paio- recordà
-¿Com li deien?...espera't.¡Ah,sí!...- els seus ulls s'iluminàren plens de nostàlgia - el "Marianu de les figures"que vivia per allà a la raval...

-Era el meu avi senyor...- manifestà el pintor reseguint-se el bigotet amb el dit índex.

-Doncs aquell paio va vindre una vegada a casa nostra, allà a la plaça "del municipio"...els meus pares li van encomanar uns bustos familiars que van quedar molt bé...fà molts anys d'això. Tú potser encara no debies nèixer...Era molt bòn esculptor el "Marianu de les figures".Tot Reus ho coneixia així. ¡Aquell sí que n'era d'artista!

-A Reus sempre hi ha hagut bons artistes senyor...

-¿Encara es viu el teu avi?

-No senyor...- respongué el pintor amb els ulls plens de tristessa. El seu avi l'havia recolçat molt en la seva carrera artística. Anys enrera l'havia acompanyat a peu fins a Barcelona, perque es pogués matricular en la escola de Belles Arts. Aquell home fou el primer en descobrir el gran talent del seu net.

El general se'l mirà millor de dalt a baix. El noi duïa el barret típic de pintor inclinat a la dreta. Tenia un petit bigotet de pels rossos que se li perfila-va exquisítament pel damunt de la comissura del llavi superior. Però la seva pell era blanquinosa com la llet. "Massa pàlid" pensà el militar, aquell jove de cabells riçadets, semblava enfermís i delicat. No viuria masses anys...

El pintor es ficà la mà a l'interior de la seva casaca i es treié un bitllet lacrat.

-Abans de que se m'oblidi excel.lencia...-digué entregant-s'ho.

-¿Qué em portes aquí minyò?

-Es d'un amic vostre de Reus...l'Andreu de Bofarull.

-¡Ai l'Andreuet!- exclamà el general mentres obria el missatge amb el rostre il.luminat d'alegria. Ja feia una pila d'anys que no veia al seu amic de tota la vida i llegí aquell missatge amb un parell de minuts. Era una carta de recomenació de l'il.lustre aristòcrata vers al jove pintor.

-¿Com es troba el meu Andreuet?,¿qué més t'ha dit?

-No gaire cosa més senyor...estava molt enfeinat ordenant aquells escrits antics de Reus que va trobar a l'esglèsia del campanar- explicà el pintor-. Pero va tenir la gentillesa de pagar-nos al meu criat i a mi el viatge de Reus a Tarfa.

-Sí, ja m'ho explica aquí. I diu que tingui molta cura de vos perque

sou un gran artista...però es veu que això d'ordenar aquells paperots antics que ha trobat a la Prioral de Sant Pere li està prenent molta feina. Però la seva ideologia d'il·lustrat l'obliga a portar-ho a terme i està enfeinat com un boig...

-Es veu que ara hi ha interès en conèixer la història de Reus...

-Ja, ja, ja- rigué en sec en Joan Prim i Prats-. Reus sempre ha sigut un lloc amb solera. Es un poble que sempre se les arregla per sortir del pas. Sinò mira quan vingueren els francesos. Els de Tarragona patint l'assedi i els de Reus, obrint lis les portes amb tota la tranquil·litat del món...

-¡I bé que van fer !- exclamà el Fortuny.

-A més ho aprofitàren per fer negoci amb l'invassor, venent-li quèviures i productes de tota mena. Perque no els hi faltés res de res en canvi els pelacanyes sitiats es morien de fam fins que va arribar l'ajut anglès...-explicà el general-. Sempre ha passat això entre els gantxets i els pela canyes...a més et diré una altra cosa sobre Reus que no sap ningú...ni tan se vols ho sap el meu amic historiador.

-¿Ah sí?- preguntà el Marià. Ja es sentia més còmode davant de la presència del seu amfitrió.

-Sí, doncs mira, quan a Tarragonavan començar a vindre romans per fer la guerra púnica , a Reus ja hi havien cartaginesus, tú!...ja, ja, jaa. Tal com ho sents. Imagina't si bé de lluny la cosa... Reus vé de Reos, els presoners dels romans victoriosos. I de segur que abans dels Romans, hi haurien grecs a Tarragona i fenicis a Reus...ja, ja, ja...per això sempre ha tingut tant de prestigi el comerç de Reus...perque ja ens vé des de temps dels fenicis...

-Ja pot ser...

-Xeec nano- digué el general acostant-se més al pintor-que ho sé d'un instructor que vaig coneixer a Turquia, era un sefardita descendent d'espanyols i conseller del soldà. El qui em và regalar aquest sarbre-digué mostrant-lo al pintor. El general aquell també era tot un il·lustrat sobre la historia de Reus.

-¿Vols fumar nen?- preguntà encenent una pipa marroquí.

-¿Qué és?- preguntà el pintor meravellat per aquell grapat d'anecdotes que li havia explicat.

-Només et puc dir que no és tabac normal que hi ha pel contitent...però quan hakis de pintar t'inspiraràs molt bé- afegí fent-li l'ullet-. Ami em va molt bé per rel.laxar-me abans del combat.

El Marià xuclà aquell bec de canyam que debia fer dos pams de

llargada.

-¿Es allò que en diuen "nàrguil"?...cof...cof...cof- preguntà tossint el fum espès i oliós.

-No...,son plantes típiques d'orient que han arribat fins aquí durant el transcurs de la història...Es Kiffa barrejada amb reïna de canyam que li diuen "hashís", una planta marroquí...- explicà el General Prim.

-¿Haschís?- preguntà el Marià Fortuny-. No ho havia sentit dir mai. Però m'agrada, m'agrada...- afirmà amb els ulls acuosos.

-No és massa bò fumar-ne tant, però et relaxa de puta mare...no puc beure massa alcohol per culpa del fetge i això em fa percebre millor les coses abans de la batalla...¡malgrat que a la guerra s'hi va amb el cap sencer o no s'hi va!- exclamà enaltint el dit índex.

El Marià tornà a tossir aquell fum mentres el general esclatava a riure sonorament.

-Cof,cof...m'agrada això del "haschís"- comentà-. M'agrada, m'agrada...

-¡Xeec que t'ho fumaràs tot!- exclamà el general- Si vols ja t'en preparé una altra pipa per a tú solet, ¡cagun deu!

-Sssí...sssí...oh quina maravella...preparin una altra si us plau excel.lència- demanà el pintor. Ja no semblava tan acobardit davant del militar. En els cercles bohèmics italians també havia tastat alguna substància psicotròpica versemblant, però allò que li oferia el General Prim no era cap sucedani. Era el millor haschis que havia probat en sa vida.

-Tots els artistes sou uns viciosus, ¡culons! -exclamà el general Prim mentres preparava la nova caçoleta amb la ració pertinent.

-Com els militars es clar...- replicà el Marià amb una rialla involuntaria.

L'altre començà a xuclar el segon bec.

-Els romans i els grecs també prenien això durant l'antigor ...així m'ho va explicar un professor d'art a italià- recordà el Fortuny -. Ells veneraven una planta típica de la cultura pagana, derivada dels opiacis. Les pintures pompeïanes, mostren els efectes del fum a través de la mirada d'aquells patricis retratats amb els seus "misteris"...debia ser molt semblant a això altre-completà amb els ulls acuosos. El jove pintor ja es sentia com a casa seva.

-¿Has estat a Pompeia nano?- preguntà el general Prim exhalant noves bocanades d'aquell fum venerat per tantes cultures-.Pompeia es aquella ciutat que van desenterrar a finals de segle passat, allà a prop

de Nàpols, ¿m'equivoco?

-No, senyor, tot el contrari. Pompeia fou una ciutat romana sepultada per la lava d'un volcà anomenat Vesubi allà a la bahía de Nàpols...jo he pogut arribar fins a dalt de tot per pintar el seu cràter fumejant...

-¡Cuullooons!-exclamà el militar.

-Encara no han acabat de desenterrar les seves runes...però tot allò és un iaciment arqueològic de valor incalculable i quan estudiava a Roma, vaig aconseguir visitar-lo.

El general seguia fumant.

-Deixa'm veure els dibuixos que téns en aquesta carpeta-demanà.

-¡Oh!-exclamà sorprés el pintor-. Molts d'ells, encara no estan acabats...

Semblava negar-se a fer-ho per culpa d'un factor típic dels artistes quans els hi agafa una mena de modestia malaltisa.

-¡Deixam-ho veure coony!, que encara no sé com pintes-insistí el militar.

El Marià Fortuny obrí la inmensa carpeta plena de làmines. Eren dibuixos fets al carbò, bocets i aquarel·les sense acabar del tot. Allò era fruit del que havia vist durant el seu desplaçament per terres africanes. El viatge des de la ciutat comtal, havia sigut llarg i variat.

-¡Culloooooons!- exclamà el general català meravellat pel talent del pintor-Téns traça noi,téns traça...ja té raó l'Andreu de Bofaruuuuull.

El general havia reconegut moltes d'aquelles coses plasmades en el paper.

-Casi tot son esquemes i apunts que he fet fins a l'arribada a Tetuán-matissà.

-¿I que n'has de fer exactament per aquí?- preguntà el militar mentres emetia un anell de fum.

El pintor li mostrà un altre missatge segellat per la diputació de Barcelona.

-Doncs tal com diu aquí: "cuatro lienzos grandes y seis de medianos referentes a los episodios de la guerra"...i periòdicament aniré enviant apunts,di-buixos i bocets al natural...

-¿Quan ta paguen aquells gamarussos de la diputació per ser un recol·lector d'escenes de la guerra?- preguntà el General Prim observant el missatge.

-He aconseguït dos mil reals al més de part d'en Manuel Duràn i Bas.

-¿El diputat?

-Sí.

-¡Maacaaagoonn deeuu!, ¿i rés més?

-També m'abonaran quoranta mil reals per a tots els quadres...

-Aah, això està millor...- manifestà el general amb un tò més satisfet.

El que no pot ser es que t'enviïn fins aquí baix tan jove com ets, i que per culpa d'un projectil perdut o una explosió retardada, ens quedem sense artista...i aquest cataleju, ¿també t'ho han donat ells?

-Sí-respongué el Marià desplegant-lo-. I espero obtindre per part vostre, una tenda de campanya pròpia. Me l'adequaré com a taller de les noves composicions pictòriques...

-La tindràs a partir de demà xicot- digué el general Prim-...avui mateix tú i el teu criat podeu dormir en aquell racò d'allà, si no vols fer-ho amb els soldats del cam-pament...als artistes se us ha de tractar a banda.

-Gràcies excel.lència.

-I prepara't perque demà mateix ens trobarem amb els morus aquells a prop de Wad-Ras...

-¿Demà mateix a Wad-Ras?-preguntà el pintor tot incrèdul.

-Sí...o sigui que arribes a punt per veure la "tronada" . Ara que el tontaina de l'O'Donnell i la seva caterva de ministres inútils han vist de com les "gastu a Castillejus", em donen carta blanca perque acabi amb aquelles rebel.lions dels indígens marroquins, de la mare que els va parir...i com arribi fins a Tetuan els hi "futaré" una de bonaaa- afegí sacsejant la mà oberta.

A continuació arribà el Simonet amb els entremessos. El militar observà el seu rellotge de butxaca. Ho havia hereditat del seu pare. Aquell aparell havia sigut comprat en una rellotgeria del carrer Major. Una de les més antigues de Reus.

El Marià obsevà la tauleta que hi havia entre ells dos. La seva superfície s'havia omplit de plàteres plenes de dàtils, fruits secs i dolços de massapà d'aquells que tan bé saben fer els els moros. En sec notà una fam terrible i començà a picar sense reprimir-se.

-L'estofat de carn estarà fet aviat...excelència...-manifestà el cuiner reusenc,- de moment amb "aquestus entremessus" exòtics us faré passar la gana.

-Molt bé "Simunet",molt bé...- agrái el general-i no te n'oblidis del menjablanc de les porstres...I dona't pressa que el meu convidat té més gana que tot el regiment...

El soldat s'allunyà de nou cap a la cuina.

-Espera paio...porta'm aquell "licuret" grec que m'agrada tastar abans dels àpats.

-¿La grappa?

-Sí...la grappa.

El Marià devorava el contingut de les plàteres d'una manera frenética i tot just quan el general volgué probar un pastelet d'aquells, no en quedava ni les molles.

-¡Cooony paio!,si que t'ha agafat gana en sec...

-Nommm'haviampassatmmaimmenmmamvida-contestà el Fortuny amb la boca plena.

-Això es el fum d'aquestes herbes que estem fumant...jo també començo a tindre més gana de l'habitual...

El soldat reusenc verté una mena d'anís olorós, en unes copetes de finíssima cristal.leria marroquí feta a les muntanyes del "joujouka". I el Marià Fortuny olorà aquella fragança dolça mentres el Joan Prim i Prats se la bebia d'un sol glop.

-Aaaah...¡qué és bò això!- i s'en serví un altre-. ¿T'agrada pintar també cosos núus?- preguntà.

-¿Com diu?

-Doncs allò que feu els pintors a vegades...allò de pintar dones desputlla-des- el seu rostre barbat adquirí un rictus de picardia.

-Sí,sí...es el que millor s'em dona. Sempre he trobat les particularitats de l'anatomia humana femenina molt interessants per a pintar...

-Doncs tinc una "odalisca" a la teva disposició- digué l'altre acabant-se la segona copa de licor-. A veure si ho fàs millor que el Goya aquell...et deixaré pintar la meva "maja desnuda"...aah, ja, jaa...això, això em pintaràs una "mora desnuda" millor dit.

El Marià arquejà les celles sense parar de fumar aquella herba tan maravellosa. Era tot un complement vers al lloc on es trabava.

-Agraït per la vostra cortessía, senyor general.

-Es una mora que es diu es diu Zoraida, descendenta dels antics prínceps de Marrakesh...es preciosa, una autèntica dama. Abans de fotra'm al llit amb ella, te la deixaré perque la retratis tranquilament i m'enduré el quadre quan em vagi a altres llocs a fer campanya,...veuràs noi, veuràs, quina odalisca més maca.

El Fortuny agrái la sugerència del militar.

-M'agradaria començar avui mateix si no us importa-, exclamà impacient- tinc totes les pintures i pincells per fer-ho a partir d'ara...així

m'entrenaré per a la batalla de demà.

-Després de sopar nen...després de sopar. Apa, anem a taula que el Simonet ja porta el "rantxo"- ordenà amb sorna-. Avui ets el meu convidat particular, però amb els entremessos que t'has fotut no crec que et quedi gaire gana.

-¿I la Odalisca?-preguntà el pintor-¿No sopa amb nosaltres?

Ja tenia ganes de veure-la.

-No, no, ara s'està banyant...a més aquestus morus fan això del Ramadàn i no poden jalar fins després de mitja nit...au va, deixa la pipa en aquest moble i som-hi...

El Simonet serví silenciosament les viandes del sopar.Tot allò feia bona olor.

La tenda del general Prim i Prats, s'ubicava ben enmig del campament militar preparat per lliurar tot un seguit de batalles contra la població rebel d'aquella colònia espanyola.

La majoria dels soldats, eren lleves de voluntaris catalans i les seves victòries aixecaven onades d'entusiasme vers a tota la península. Des de temps dels almogàvers, no s'havia vist res de semblant. Aquell cap de la expedició que era conegut com el "nuevo Cid" arribaria ben lluny. Mentre que el pintor reusenc s'encarregà d'immortalitzar aquelles fetes històriques.

A partir d'allavors ,les figures dels nostres protagonistes aniran cobrant importància a partir d'aquest episodi:

El general Prim,que de ser un estratega colonial arribaria a enderrocar la monarquia d'Isabel II autoproclamant-se cap d'estat fins a la seva mort. I el Marià Fortuny es convertiria en un dels paradigmes de la pintura con-temporànea del segle passat. La seva obra pictòrica ha sigut catalogada per molts erudits com a precursora de l'impresionisme francès, degut al esquematisme de la pintura dels seus quadres, que sempre han estat impregnats d'una majestuosa lluminositat exòtica.

De moment, deixem-los tots dos allà a l'Àfrica gaudint de la seva trobada i nosaltres la resta de reusencs, seguim portant a terme llur reconeixement com a figures històriques dignes dels millors homenatges.

PASSANT-SE DE LA RATLLA

Crònica de com el mal vici afecta a un nucli familiar qualsevol

1

-Mare...estic engantxada a la coca...

-Però filla meva, si només téns tretze anys...

-Es igual, necessito les sis mil.

-¿Sis mil?

-Exacte...ningú de la meva classe em vol fer cap credit més. Ja em coneixen...sa-sa-saben que encabat ja no els hi tornaré...

-¡¿Com que ja et coneixen, com que ja et coneixen?¡- preguntà tota escandalitzada la senyora Ferré.

-Mare, compren-ho...necesito fer unes quantes clentxes o m'entrarà el mo-mo-mo-monu.

La Sílvia que era així com es deia aquella noia, estava sentada damunt del seu llit. Aquell dia feia molt més mala cara que durant les jornades anteriors. Però sa mare no acabava d'assimilar tot allò que li havia dit en menys de trenta segons.

-Fà més de tres dies que no en pillu...i vo-vo-volia que el pare i tú ho sapiguéssiu...- afegí la noia mentre li començava a tremolar el pols de manera frenètica.

-¡AAAI VERGE SAANTAA!-crijà la senyora Ferré ficant-se les mans al cap-. ¡LA MEVA NENAUNA DRUGADICTEEE!¿QUE FAREM ARA?

Un moment o altra havia de descobrir-ho. La Sílvia era la filla única d'aquella família que vivia allà al Pinar.

-Doncs sí mare...al principi m'a-a-agrajava molt de pendre'n...sem-semblava que ho con-con-trolaria...pe-pe-però m'he passat de la ratlla...ho-

ho-ho s-s-sento.

La senyora Ferré s'acabà d'eixugar les mans en el delantal. Ja havia preparat el dinar i com que la nena no baixava a parar la taula tal com feia sempre, l'havia anat a buscar al dormitori que es trobava al primer pis del xalet.

-Trucaré a un metge...-digué mentre tornava cap al menjador...això mateix...trucaré a un doctor de confiança...deu haver algun remei, algún tractament contra aquestes coses...

-Ma-ma-mare, dóna'm les sis mil pel.les primer-suplicà la Sílvia amb un tò de veu que no era el seu habitual. Sis mil era el que valia mig gram.

La pobra dona es girà cap al cuarto.

-D'AIXÒ RES NENA...PRIMER ESPERA QUE VINGUI TON PARE PER QUE HO SAPIGA...

I baixà definitivament les escales interiors.

-¡AAAGH! ¡MALA PUTAA DONE'M LES PEL.LES O TE LES

PENDRÉ!- xisclà la Sílvia mentres començava a patalejar damunt del llit recent fet.

Semblava que li hagués donat una mena d'atac de bogeria. Aquells eren els símptomes creats per la carencia d'una substància, que els indis peruans empraven com a planta medicinal en el seu estat pur, però tal com ha succeït sempre, la societat occidental ho ha enmerdat tot.

La senyora Ferré s'apressurà en trucar per telèfon veient tal com estaven les coses. Marcà el número del doctor Argilaga mentres sentia com la seva filla llençava tota mena d'objectes per allà dalt. Deixaria aquell dormitori fet una merda.

-Consulta del doctor Argilaga- contestà una veu ronca i profunda- ¡diguim!

-Hola, soc l'Antònia, la dona del Pere Ferré...¿qué em coneix?

-I taaant, i taaant qué sí...SSSSNNNUURPPFFFG...m'ha-m'ha enxammpat de miraaaacleee...SNNNUURPPFFGG...aaaah...un moment si us plau...SSSSNNNUURRPPFFFGGGGIEEEAAAH CAABONAAAA.

-¿Qué li passa alguna cosa doctor Argilaga?

-No rés..no rés...una mica de cunstipaaat ji,ji,ji. (Era mentida) .¿Qué volia senyora Antònia?...

-Miri doctor Argilaga, m'acabo d'enterar de que la meva filla, la Sílvia es una drugadicte ¿sap?

-¿U-u-una dru-dru-drugadicte?...SSSNNUURRRPFF...vaaaaja, no em diigui. ¿De qué es troba drugada la pobra nena?-preguntà el metge desde la plaça del Prim, que era on tenia el seu gabinet mèdic.

-Doncs tinc entés de que es allò que li diuen coca...cocaïna...això mateix, cocaïna.

-Aaah...cocaïna...vaaaaja...SSSNNNUURPPFFFF...¡qué boooonaa!

-¿Com diu doctor?.

-Rés, rés, aaah, ja, jaaa..iiuuujuuu...(parlant acceleradament): doncs sí, aralidunaréhoraperaunaconsuultaaal meumeuga-gabineet ¡iejjjaaaa!

-No parli tant depressa doctor que no l'entenc...-increpà la mare de la Sílvia.

-Dooooncscs que li donaré (al.lentint la veu), hora perque em porti a la nena avui mateix si vol. Aquestes coses son mooult perillooses,¿sap?

...SSSSNNNUUUURRRRPPFFGGG...i ningú es lliura així com a-a-així

...allavooorennss,¿eeeh? ¡aaapa!..me la porta quan m-m-més aviat

millor

...SSSSSSSNNUUURPPPGGG...aaaaah.¡CAGONDENA!

-¿A quina hora li va bé ductor?

-A les set de la tarda.

-Molt bé...però escolti,¿No pot ser un altra mumenteeet?Es que en aquella hora és quan tindrè més feina a la sabateria...m´arribaran unes comandes italianes i no vull deixar soles a les dependentes...

-Ho sento molt,només tinc aquell temps reservat per a emergències, que vinguiii suletaa dona...ji,ji,jiii...SNNNNNUUURPFFF..aauuummm.

-No,no,ja l´acompanyarà el meu marit.

-Aaaah...sstupeeenduu dona ...SNNNUUURPFGGG...aaah...puta mare.

-Moltes gracies doctor Argilaga.

-De rés senyora Ferré,de rés...SNNNNNNNNNUUURRRPPF(clic).

La mare de la Sílvia penjà l´aparell i tornà a dirigir-se escales amunt.

-Nena no facis tan de xibarri que casi no he pogut parlar per telèfon...

-¡DONEM LES SIS MIL PEL.LE CAGUN DEUUUU!- cridà la Sílvia. Estripava els llençols del llit amb les dents. Tenia un monutotal. El de la coca que es un dels pitjors.

-¿Però que fàs nena?¿qué faaaaas?

La seva mare es llençà cap a ella intentant calmar-la,però l´altre li engrapà una mata de cabells tenyits i començà a estirar-los amb furia.

-¡Qué em donguis les pel.les ny-ny-ny!

-¡AAAAAY!

Plis plas.En sec sa mare aconseguí deslliurar-se de la estirada, propinant-li un bon parell de clatellots que sonarem com a dues perdigonades. Plis plas. Li en propinà un parell més.

-¡A mi no em toquis ¿eh?!,ja mi no em toquiiiiisss!

La Sílvia es revolcava frenèticament pel terra del parquet com si estigués posseïda per una mena d´esperit maligne. Babejava i plorava amb el nas plé de mocs.

-¡Maaameee! ¡necesito una ratlla méééss!,¡enten-ho si us plauuuu!- suplicà donant cops de puny contra el terra.

La senyora Ferré s´allunyà cap al lavabo que hi havia en aquell pis del xalet,i tornà amb un flascò plé de val.liums fortíssims.

-¡Prénte´n un parell!¡ràpid!. Ara et portaré l´aigua-ordenà.

La Sílvia sacsejà aquell potet de vidre ocre i s´en ficà un bon grapat a la boca, els mastegava com si fossin caramels de menta.

-Tants no boja,¡tants nooo!-cridà la mare- amb dos o tres ja n´hi ha

prou...té,empassa't l'aigua.
-BLAAAAFFG...glu,glu,glu...

2

Al cap d'una hora arribà el Pere Ferré que era el pare de la Sílvia. Tenia un càrrec distingit en una sucursal de la Caixa del centre de Reus. Venia atrafegat de la feina com sempre. L'home, també era un dels membres més actius de la unió de botiguers.

Ell i la seva muller dinaren amb les notícies de TV3. La filla dormia al seu quarto totalment grogui. Aquella tarda de dimarts no aniria a col·legi.

-¿Qué hem de fer doncs Antònia?- preguntà el pare de la Sílvia mentres feia oscil·lar una copa plena de conyac. Ja anaven pel cafè. .

-De moment portem-la al metge a veure que ens diu- explicà la seva muller-. Potser l'haurem d'ingressar en un centre d'aquells que fan rehabilitacions per als toxicòmans, ¡mare meva quina vergonya! ¡que dirà la gent quan ho sapi-guen!

-Doncs jo penso averiguar, on li han donat aquestes porqueries- anuncià el Pere guaitant cap a les escales que duïen al quarto de la nena-. "Avull" mateix aniré a la seva escola a enterarme'n d'alguna cosa...

-Potser ha sigut fora del centre, carinyu.

-De totes maneres penso anar a parlar amb el professor que té enguany.

-Professora-corregí ella.

En sec el Pere Ferré buidà quasibé tota la copa treint-se el toballò amb violència i donà un fort cop a la taula.

-No pot ser que pagant el que paguem en un col·legi com aquell, li passi això a la meva filla...¿enténs?

-Es clar que ho entenc chatu.

-Quan agafi al fill de puta que li dona aquestes porqueries, es que el mato...¡eh!...¡EL MAATUU!!...¡NYNYNYNY...¡CAAAGOONDEEUUU!

I començà a caragolar el seu toballò exhasperadament com si escanyés a algú.

La Sílvia havia repetit setè de bàsica i a casa seva, sempre li

recriminàven que fòs tan mala estudiant...potser allò havia sigut el principi de tot.

-¡Tranquil,Pere!,¡tranquil!-exclamà la seva dona- ja ho arreglarem tot això.

El pare de l'afectada,es serví un altre glop d'aquell conyac...

-Aaaaafff!

El possava a tò i encengué un Christmas montecristo amb el seu encenedor d'or lluent.

-Pere.

-¿Qué?

-¿No vols fer-ho?- preguntà la seva dona amb picardia.

-¿El qué?

Ella se'l mirà en sil.lenci.

-Doncs ja saps.

Li acarona el paquet de manera subtil.

-¡Antònia!-exclamà mentres exhalava un bol de fum espés.

-Vaaa...que ara la nena dom. Necessitem relaxar-nos una mica...

-Es que tinc reunió a les quatre...hi ha moltes coses per fer aquesta tarda- respongué atussant-se millor corbata de seda tailandessa. No s'havia tret l'americana ni per dinar.Era d'aquell tipus de gent que van així tot el sant dia.

-Vaaa chatuuu- implorà la dona apropant-se més a ell, mentres li guiava la mà fins a l'interior de la seva blussa. Tenia els mugrons durs i erectes.

-¡Doncs som-hi!...pero que sigui ràpid- ordenà apagant el puro en un cendrer de vidre esmaltat.

-Mmmmmm...siii- digué ella amb la boca humida.

Van fer-ho al llit de matrimoni. Aquell cop no calia que l'Antònia fés servir el vibrador...era bò fer-ho quan el seu marit estava téns. Encara millor després de dinar.

El senyor Ferré arribà tard a la reunió que hi havia a la seu de la Unió de botiguers, allà a la raval de Santa Anna. Era una congregatòria amb l'executiva municipal del patronat de turisme, sobre allò de ficar el perfil del Gaudí en aquelles cartelleres comercials a les afores de Reus.

El Gaudí...tan de Reus, però ¿qué li havien deixat construir a la seva ciutat d'origen quan encara era viu?...¡rés!...Ningú es profeta a la seva terra es clar. Però aquell projecte de santuari de Misericòrdia que va presentar a l'ajuntament de la vil.la no estava del tot malament...el conjunt arquitectònic tenia la forma de la pastoreta, el bacle era el

campanar i els bancs de l'esglèsia representarien el ramat d'ovelles...¿guay no?

Doncs l'alcalde en persona li devia dir que allò era una bogeria i que se n'anés a pastar fang a un altre lloc...el Gaudí de Reus o Riudoms...ah sí...¡i taaant!... Menys mal que encara li van deixar fer coses per Barcelona i altres llocs de la península ibèrica. Sinò encara se l'haguessin quedat els francesos o els americans... El Gaudí de Reus, doncs sí.

Tambè son de Reus el Fortuny, el Pere Mata, el Pedrol Rius, el Xavi Pastor, el Jofre, l'Agustina d'Aragò, el Toni Llorc, el Mayayo, l'Andreu Buenafuente, el Juanjo Samantha, el Dani Alberò, el Mallafrè, l'Estanislau Pedrola, els Cochs, l'Albert Arnavat, el Xavier Balcells, el Xavi Macaya, el Joaquim Navàs, el Jordi Martínez i jo mateix entre altres. Així que malgrat que en un principi no us agradi la meua obra i les autoritats locals sempre hagin rebutjat les meves inquietuts artístiques...mai deixaré que fiquin el nom d'ARIEL SANTAMARIA o el meu careto per il·lustrar alguna finalitat morbosament comercialoide. ¡Sinò vaja una manera de passar a la posteritat!...¡PUAJ!

Aquella reunió sobre la promoció comercial de la ciutat, durà una hora escassa. No era tan llarga com les del Kunst and Revolution, però Deu n'hi dó també...

En Pere Ferré guià el seu volvo fora del parking de la plaça del Prim, enfilant-se amunt pel carrer Llovera.

L'escola de la nena es trobava a les afores de la ciutat, amb un professorat dels més selectes de la província de Tarragona: tècniques modernes de pedagogia i ensenyança aplicada per preparar a les futures generacions de l'any dos mil ... allò costava molts calerons i la seva filla de tretze anys, tornant-se en una cocainòmana perduda.

Al cap de tres quarts d'hora aparcà el seu cotxe gris metal·litzat a prop de l'entrada del col·legi i s'endinsà cap a la recepció. Potser hagués tardat la meitat de temps anant-hi a pota. Però molta gent de Reus agafa el cotxe fins per anar a cagar, ¡reconeixem-ho!

-Vull parlar amb la professora de seté- anuncià-. Soc el pare de la Sílvia.

-Un momentet senyor Ferré- digué la secretaria que hi havia al vestíbol mentre es girava cap a l'interfon que comunicava amb les aules-. A veure...el pare de la Sílvia vol parlar amb vostè...¿dic que puji?...molt bé...

La recepcionista es girà de nou cap al visitant que s'esperava a l

´altra costat del mostrador. "Bona estas,mala puta" pensà mentres la desputllava amb la mirada. No portava sostenidors i se li transparentaven els mugronets sota la blussa lluenta.

-Ja pot pujar senyor Ferré- digué ella amb un somriure. Ja sabia perque se la mirava d´aquella manera. Moltes dones ho saben. Però encabat, trien elles.

El pare de l´alumna començà a pujar els graons de dos en dos.Tenia molta pressa.

-¿Senyor Ferré?

El pare de la Sílvia s´aturà en sec i es girà cap a l´atractiva recepcionista.

-S´ha deixat el maletí aquí a terra...millor que el reculli per si de cas.

-Gra-gra-gracies senyoreta- digué aixugant-se la suor del front. "Però que bona estàs mala puta" tornà a pensar mentres agafava el maletí de de cuir negre.

El senyor Ferré era un home de negocis important...¿eh?...sí,sí allò que s´en diu un "bussinesman",exacte. Gracies per la teva sugerència estimat lector.

Per tant duïa el maletí negre damunt seu durant tot el dia. Li feia conjunt amb una vestimenta impecable.

Un cop arribat al primer replà, va anar passant pel davant de les aules... tercer...quart...cinqué...sisé...seté...¡ieeep!, allà s´havia d´aturar.

La veu dels professors resonaven cap a l´exterior. El pare de la Sílvia mirà per la finestreta de dalt de tot de la porta. Hi havia uns trenta alumnes. Acte seguit trucà amb els nus...toc,toc,toc.

-Endavaaant- contestà la profe. Es trobava sentada en el seu sillò de professora. Tenia un noi i una noia damunt de l´estrat. Els hi feia un exàmen oral de gramàtica catalana.

-Necessito parlar urgentment amb vosté- anuncià el Pere Ferré tot nerviós només entrar a l´aula.

-Un momentet si us plau que acabo d´examinar als nens...

-Es sobre la Sílvia...

-Esperis un minut en aquell racò que ara mateix passarem al meu despatx.

-¡Escolti,que tinc pressa!...- insistí mirant-se el rolex d´or que s´havia comprat a la joieria Pàmies.

-Un minut home, un minut...

El Pere Ferré obeï i començà a examinar a l´alumnat sentat de perfil davant seu. Tots plegats tenien cara de seté de bàsica.

-A veure Jaume- ordenà la senyoreta -. Pretèrit imperfecte del verb esnifar.

-Jo esnifaria, tu esnifaries, ell esnifaria...respongué l'alumne.

-Nooo, nooo...aquest no es el pretèrit imperfecte...¿és el...?- i es girà cap a la noieta que hi havia al costat del Jaume.

-El plusquamperfecte.

-Mouult bé Elisenda,moouult bé - exclamà la professora-. I ara recita tu mateixa el preterit imperfecte del verb esnifar.

-Jo esnifava, tu esnifaves, ell esnifava-, digué la nena amb cara de triomf-,nosaltres esnifàvem,vosaltres esnifàveu i ells esnifaven...

-Moouult bé...però sense el ``i ells``- rectificà la senyo.

-Els esnifaven.

-Exacte...ja podeu seure tots dos.

Els alumnes obeïren i mentres tornaven al lloc, observaren a aquell senyor que era el pare de la Sílvia.

A continuació, la professora s'aixeca amb molta parsimonia dirigint-se cap a la pissarra verda.

-A veure nens i nenes,mentres parlo amb aquest senyoor, em fareu els següents exercicis... Primééé,m'analitzareu morfosintàcticament, aquestes dugues oracions: ``El Ricart s'en va anar a comprar xocolata al Marroc``-, va apuntar la susodita frase amb el guix blanc- ``L'herba del meu mas de Porrera, es més alta que el cirerer de la meva veïna Maria Joana...``, Maaaríiaaaa... Jooaaaaannnna...- apuntà en veu alta.

PLAF el guix se li va trencar mentres ho acabava d'escriure. No el va recollir perque tenia ganes de xerrar amb el pare de la Sílvia.

-Ah...un momentet- digué la profe girant-se de nou cap a l'alumnat-. Em fareu també una redacció sobre la visita de l'altre dia a la fira de mostres, els qui no vau poder vindre, us ho inventeu d'altres anys. Que no passi de cent-vint-i-cinc paraules. Si feu menys de cinc faltes, tindreu un punt positiu per a la pròxima evaluació. Quan acabeu m'ho porteu allà al despatx. I sense fer soroll, - afegí lentament-, sense fer soroll, baixeu cap al pati. ¿Entessos?

-Sí senyoreta Teresa-va respondre el seu l'alumnat.

Aquells eren els termes actualitzats amb que s'educava a la canalla avui en dia. Així podien demostrar que estudiaven EGB en la escola més moderna de Reus.

A continuació el Pere Ferré seguí el taconeig de la professora que el guiava cap al despatx per rebre les visites. Ella obrí la porta amb clau i després de que tots van entrar allà dins, la tornà a tancar molt

lentament, donant dos toms al pany.

El Pere deposità el maletí de cuir damunt de la taula amb un bufec, mentre ella obria l'interruptor dels fluorescents. La persiana de la finestra que duïa al pati, estava baixada del tot. Ningú els podia veure allà dins.

De manera que el pare de l'alumne, abraçà a la professora apretant-li les caderes i juntà els llabris amb els seus en mig d'un frenesí ardent. La senyoreta Teresa era tota una dona madura de bones proporcions, d'aquelles que encara et gires si te la trobes pel carrer.

-Pere... Pere...- sospirà mentre li baixava la cremallera de la bragueta.

-Teresa, Teresa..- digué aquest. Ja li havia trobat l'obertura dels sostenidors per l'interior del jersei de cotò cenyit.

-Pere...carinyo no saps com he esperat aquest moment..AAAH.

-MMMFF..- digué aquest mentre ficava el cap entre els dos pits erectes que li bambolejaven per sota del suèter aixecat.

-Folla'm ara carinyu... ¡folla'm!- demanà mentre li sacsejava el membre viril. El Pere anava trempat com una mala cosa.

Malgrat que unes hores abans ja ho havia fet amb la seva dona, repetí l'experiència amb la profe de la nena. Tots dos ja estaven liats en secret desde feia molts anys. Però havien lograt conservar intactes els seus respectius matrimonis. El Pere havia desvirgat a la Teresa vint-i-cinc anys enrera, en un campament de les colònies d'estiu. Allavors tots dos eren escoltes de la secció excursionis-ta de Catalunya "Mare de Deu del Cim". Ell era un "ranger" i ella una "guia" de pantalonets curtets.

Però per circumstàncies de la vida, s'havien cassat amb qui realment no els hi pertocava, cosa que succeix molt freqüentment en els matrimonis...i de quant en quant tenien ocasions per aparerllar-se i fer altres cosetes.

-Teresaaa...Teresaaa..- bufà el Pere mentre se la tirava pel darrera. Feien servir la taula del despatx com a punt base. La senyo que tenia la falda negra aixecada, mostrava un cul carnós i erecte. Les seves calçetes es caragolaven en mig de les cames vibrants.

-AAAH... AAAH... que groosaa la téns... PEREEEH...- gemagava entredents alhora que es mossegava la màniga del jersei.

El despatx potser no era prou lluny com per que la resta de l'escola no se n'adonès d'allò, per tant s'havia d'anar en compte al fer-ho en llocs com aquell. Però s'ha de reconèixer que allò tenia el mateix

morbo que fote's una ratlla d'speed a l'interior d'una cabina telefònica o pelarse-la al cinema veient una pel·lícula del Leonardo di Caprio durant un diumenge per la tarda.

Al cap de cinc minuts el pare de la Sílvia encengué un ros mentre la professora s'arreglava el maquillatge. S'havia sentat darrera de la taula. Ell seguia de peu. Bufà el fum i observà el rolex. Ja havia arribat la hora de la veritat. De manera que alçà el maletí de cuir negre i l'obrí davant dels seus nassos.

-Ostreeeeee...-exclamà la Teresa.

-Dos kilos i mig de tallada...seria perillòs tallar-la encara més...Al tanto de fer-ho pel teu compte.

La mestra ficà el dit índex en l'interior d'una d'aquelles papelines i llepà el polvet blanc.

-MMMM...MOOLT BOONAA.

-N'hi ha dos grams en cada envoltori com aquest que téns a la mà. No en venguis menys d'un sobre als teus alumnes...

La profe obrí el calaix de la tauleta del seu despatx mentre es palpava el coll. Hi tenia un blau. S'hauria de ficar un mocador quan tornés a casa amb el seu marit.

El Pere se la quedà mirant i ella començà a depositar un bon grapat de fei-xos de bitllets separats per colors damunt de la taula...n'hi havien de mil, dos mil, cinc mil i de deu mil. Alguns d'ells, estaven molt rebregats però encara servien. Allò abultava més que la droga. El pare de la Sílvia els comptà amb si-lenci, fins arribar a la xifra de tres mil.lions siscentes vuitanta sis mil pessetes lliures d'impostos. La paia tenia tot aquell caleram guardadet al calaix de la taula. Recollí la nova remesa de paperines de coca i les ficà en la mateixa calaixera on guardava els diners. Ho tancà tot amb una claueta minúscula.

El Pere recomptà els diners abans de desar-los en el maletí. En sec separà un feix de bitllets de deu mil i s'ho llençà a la mestra.

-¿No m'havies promès tres-centes mil?-, preguntà tota enfuriscada. Només hi havia vint bitllets blaus. O sigui que en faltaven cent.

-Eren doscentes mil...trescentes a partir d'ara carinyu...jo tinc més gastus que tú...

Ella s'arreglà els cabells i tornà a recomptar aquell feix de bitllets.

-Pere...no m'agrada això que m'estas fent.

-Doncs si no estàs conforme trenquem el tracte...ja trobaré una altra escola- amenaçà amb una ganyota de fatxenda-. A més tenint un marit forrat de calers com el teu, no cal que ploris tant dona...

-¡ Malparit !- insultà ella tirant-li el feix de bitllets contra la corbata.

En sec s'aixecà amb la intenció d'abandonar aquell despatx.

-¡Espera!,tú no t'en vas d'aquí sense el meu permís...- i l'arrastrà vers a ell.

La Professora intentà esgarrapar-li la cara, però el Pere fou més ràpid ataforant-li un parell de mastegots. Li excitava tractar així a les dones. I la seva víctima es recolçà contra la porta mentres plorava sorollossament.

-No hi ha dret que després de tot plegat em tractis així Pere...- gemegà.

-Va dona que era una broma- digué l'altre -.Si en vols tres-centes ja te les dono ara mateix...no cal que ens barallem ara per cent mil pel.les.

I començà a apartar tots els objectes de l'escriptori mentres és sentava en la cadira. Acte seguit espolvorejà el contingut d'una papelina fins que hi calculà un gram. Començà a preparar unes quantes clentxes mitjançant la seva tarja de crèdit i caragolà un bitllet de deu mil. Era bastant nou. La Teresa s'ajupí vers a ell i també esnifà una ratlla d'aquelles. Ja se li havien passat tots els mals...

-Compte que ningú ho descobreixí...SSSSNNNUUURRRPPFFF- advertí.

-Tranquil que entre avui i demà ja ho tindrè tot distribuït... SSSNNNUUUURPPFFGG...-digué ella.

-Doncs de moment haig de portar la meva filla al metge, s'ha quedat engantxada com una mala cosa...SSSNNNUUURRRPPFF.

-Qui més qui menys hi queda...si no, això no es vendria tan ràpid, ¿no?...SSSSNNNUUUUURRRRRPPFFFGGG...aaaah ¡que boona!

-Sembla mentida com han canviat els temps...SSSNNUURRRPPFFGG

-¡I tant...!,¿te n'enrecordes quan anavem a l'escola,on molts de nosaltres no paràvem de jugar al cub màgic de Rubik? SSSNNUURRRPPFF...la gent s'hi quedava penjada fins trobar la sol.lució dels colors aquells..sSSNNUURPPFFGG...

-Doncs amb això la canalla ja sap la sol.lució molt més aviat...ja,ja,jaaa.

-Ara mai trobo chiclets aferrats a sota les taules,ni closques de pipes pel terra...¡increible!...SSSNNNUUURRRPPFF...lo de la coca es meravellòs carinyo. La canalla d'avui en dia només prèn això...

-Doncs no em farà gens de gracia,que la meva filla es foti aquesta merda com si fós una rata de laboratori abans de palmar-

la...SSSNNUUURRPPFFGG.

-Vaja..- anuncià la Teresa-. Ja s'ha acabat...mmmm...SSNURRPF.
Clock...clock...clock...en sec algú trucà a la porta del despatx.

-¿Quí ha?-preguntà la profe amb veu engolida.

-Soc la Elisenda...li porto els exercicis fets senyoreta Teresa.

-Un mumentet Elisenda.

El Pere llepà les restes que hi havia a la damunt de la taula i la senyoreta s'apressurà en guardar bé aquells diners abans d'obrir la porta.

-Hola Elisenda, donam'ho...donam'ho.

-Hola senyor Ferré- saludà la noia. Era molt amiga de seva filla-.
¿Com es que aquesta tarda no ha vingut la Sílvia?- preguntà tota extranyada.

-Ha...ha d'anar al metge...això mateix...no es trobava gaire bé i s'ha tingut que quedar a casa...- explicà el Pere havent-la reconegut ràpidament. Moltes vegades es trobava a aquella nena per casa,fent els deures amb la filla.

Aquell més d'octubre feia una calor inusual i la noia mostrava unes atractives cametes nues sota uns pantalons curts i cenyidíssims. Eren uns texans que li quedaven de puta mare. "Aiii que no duraràs gaire nena" pensà el Pere mirantse-la de dalt a baix.

-Aquesta es la Elisenda Sugranyes- explicà la Teresa-. La millor alumne que tinc enguany. Ella i la Sílvia son molt amigues.

-Ja ho sé...- assentí el Pere desputllant-la amb la mirada. Aquella cosa el tenia petrificat..."¿Quan s'hauria de pagar per fer-ho amb un exemplar tan tendre com aquell" pensà de manera libidinosa. Mai s'en tenia prou.

La noia es dirigí cap a la professora que ja començava a corregir els exercicis que li havia donat. En sec xiuxiuejà alguna cosa a l'orella. Era una noia molt eixerida, amb les curvetes ben marcades.

-¿Ja en portes prou?- li preguntà la mestra.

-Em falten dues mil...ja te les donaré demà...

-Ho sento nena...no hi ha tracte...

-Però es que farà tres dies que no em faig cap ratlla...

-Encara em deus quatre mil de l'altra vegada estimada alumne.

La noia es girà vers al pare de la Sílvia.

-Jo t'en donaré un parell de grams si em fàs una mamadeta...- digué aquest pessigant-se la punta del nas.

-¡Pere!-exclamà la Teresa.

-¿Vosté també en té?- preguntà la noia amb les galtes sonrosades. No s'ho podia creure.

-I taaant... nena... ¡míratela...!- digué mostrant-li la resta d'aquella paperina que s'havia fotut amb la Teresa-. ¡Próbala i veuràs!

-¡Pere qué només té dotze anys!

La noia llepà el dit índex sucats amb coca del senyor Ferré.

-MMMM... molt boona... - digué amb un somriure.

-Amb això et ratllaràs tota la setmana neína... -explicà el Pere baixant-se la bragueta.

-¡Pereee! Que soc la seva tutora i no puc consentir tot això en aquest despatx- insistí la Teresa.

-¡Calla cony!-cridà el Pere fora de sí-. No et fiquis on no t'importa o no em veuràs mai més el pel en ta puta vida...jo ja t'he donat lo que et pertocava...i ara no et vé d'aquí...¡cony!

-¿Vol que li faci allò que m'ha dit senyor Ferré?- proposà la nena de dotze anys. Ja passava totalment de la seva senyo.

-Elisenda...- implorà aquesta-. ¡No ho facis per l'amor de deu!

Era massa tard. Ja havia accedit a la petició de l'altre i s'agenollà acotant el cap fins a l'alçada del orgue progenitor...se'l ficà a la boqueta com una exper-ta. Allò s'en deia copul.lació oral.

-Ah...ja,jaaa...aquesta nena ja sap de que van les coses...ja m'ho pensavaaa jaah...mmmh- digué el Pere tot satisfet-. Al tanto nena,no et facis mal ¿eh?

-Sí...fllursst..s-s-senyor Ferré - respongué la noia mentres maniobrava com podia.

-¡Pere si us plau...!- suplicà la professora amb el tò de veu abatut. Ja no hi podia fer rés...

-¿No has de corregir el que ha la teva alumne?...aaaah...doncs fes-ho amb veu altaaaa...aaah, a veure com, pensa la canalla d'avui en dia.

La Teresa obeí desde l'altre extrem del despatx. El Pere sabia tractar a les dones.

-"Visita al fira de Mostres del consumidor, per Elisenda Sugranyes"-llegí amb una veu engolida-."El passat dijous deu d'octubre, vam visitar la fira de Mostres que com cada any s'ubica allà al Parc de Sant Jordi. Enguany es celebra el seu primé centenari"- la Teresa feu una rodoneta en la paraula "primé" amb un rotulador vermell. Allò era la primera falta d'ortografia i seguí llegint el contingut d'aquell full.

-“Enguany hi havia una congregació especial amb estants de tot el món. On cada país exposava els seus millors productes. El primer estant que vam visitar va ser el de Colòmbia, ens ens deixaren tastar una infusió de fulles de coca... No em va acabar d’agradar. Després vam conèixer l’estant de la Xina, allà ens van regalar un paquet de cigars d’opi fets a mà. I amb el tiquet de bonus extra et donaven una balançeta per pesar opi. Però cap de la classe en teniem d’aquells tiquets. Més tard vam dinar al restaurant mexicà i vam tastar un plat especial de la casa: "frijoles con hongos de peyote"... jo vaig agafar una bona ceba amb tot allò. Encabat al estant del Japó, ens van donar a tastar una substància sintètica feta amb fulles de lotus...també hi havia un ordinador interactiu per elaborar o dissenyar la teva pròpia droga mitjançant equacions químiques...els dibuixos semblaven els d’un “manga”...però cap de nosaltres va entendre totes aquelles lletres japoneses i vam passar de fer-ho...”.

-Osties com escriu la paia aquesta- exclamà el pare de la Sílvia amb els ulls desorbitats. La nena seguia maniobrant.

La professora havia encerclat un parell més de paraules mal escrites.

-“A continuació vam anar a l’estant del Marroc. Es trobava a l’interior del pabelló de fires...allí podies adquirir xocolata de la millor qualitat. Vam acabar amb l’estant d’Alemanya. Allà hi havia un senyor que era el representant de la casa Bayer. Ens deixà tastar unes tablettes d’heroïna per via oral,eren la rèplica exacte de les que es comercialitzaven com a medicament a principis de segle... ara només ho fan amb l’aspirina”.

Aviat sonaren tres cops més a la porta d’aquell despatx corromput. Altres alumnes venien a entregar les seves redaccions i a buscar quelcom per passar-se de la ratlla tal com ho havia fet la seva companya precoç.

El Pere Ferré explotà en la boca infantil. Era el tercer cop que ejaculava durant aquella tarda. Potser podria gaudir dels serveis de la nena per a properes ocasions. Allò sí que eren fer bons negocis pensà mentre aquella “Lolita” àvida de farlopa es restregava les galtes enpapades de sèmen.

¡EEEECS QUIN FÀSTIC! pensareu més d’un de vosaltres. Però la vida es així a vegades...¡SSSSNNNUUURRRRPPPPFFFGGG!

SALUT

CANVI D'AGULLES

Un simple diàleg de ionquis

-Doncs sí paio,tots aquells cinc-cents tal.legos allà al calaix de la meva tauleta de nit-va dir el Joan mentre s'arromangava la màniga de la camisa bruta i oliosa.

-¿Com t'ho vas fer?-li va preguntar el Pacu amb l'encenedor sota la cullera.

-Jo tenia setze anys...treballava repartint giros particulars. Ja saps,nòmnes pels currants de la empresa. Anava domicili per domicili amb el sou d'aquells pringats...

-Puta mare.

-Fins que un dia em vaig cansar de pensar. Tenia cinc-cents mil pel·les a la butxaca per portar a l'adreça d'aquells païos... allò era la paga mensual de la fàbrica de bombetes dintre d'aquells sobrets, amb la nòmina i tot...

-¡No t'enrotllis tant i passa'm el cheringu...!-demanà el Pacu amb la barreja química preparada.

El Joan va acabar de cremar l'agulla hipodèrmica amb el seu encenedor que encara produïa flames. L'altre la va agafar i col·locà l'agulla succionadora damunt del cotò impregnat de líquid.

-¡Bon jaco t'ú!-exclamà el Joan entre dents. Tenia el braç torniquejat amb el seu cinturó-. ¡Passam'ho a mí primer!-les seves venes picades infinitat de vegades, tenien més fam que mai.

-¡Té capullo!-digué el Pacu apropant-li aquella xeringa tan gastada.

El capullo del Joan se la col·locà en la vena més neta.

-¡Puta vida la del ionqui t'ú, aaagggfff...!-clavà l'agulla i pitxà poc a puquet.

-¿I qué vas fer amb aquells cinc-cents tal·legos?-preguntà l'altre.

-Com et deia abans, portava cinc-cents tal·legos a la butxaca...era un matí solejat. Primer que tot m'en vaig anar a casa, em vaig mirar al mirall del lavabo i agafant la meva navalla...¡RRRAAAASSSHH!-el gest fou incissiu.

-¿Et vas tallar la cara?-va preguntar l'altre tot extranyat.

-Sí, macagundeu, encara tinc la cicatriu aquí sota...-i apretà el dit índex en un lloc determinat de la galta esquerra-. I després de desar tota la bitlletada al calaix de la tauleta de nit, i vaig tornar cap a l'oficina a veure al meu jefe...El maricón es va tragar la bola de que m'havien atracat pel carrer feia només un quart d'hora...

-¿No fotis que s'ho van creure?

-I taant...-va respondre el Joan desfent-se la corretja del seu braç-. A més els vaig dir que si no m'indemnitzaven els denunciaria a la bòfia per tindre a un menor de divuit anys fent aquell tipus de feina...

-¿A damunt et van indemnitzar?-preguntà l'altre.

-No, però em van despedir deixant-me en pau...tenia tot aquell calaix plé de bitllets de cinc mil, ¡maacaagoondiieeuu!

-¡Ajuda'm a mí ara!-ordenà el Pacu sense acabar de creure's la història del seu company d'agulla. L'altre obeí sense dir res més. Tots dos portaven un grapat d'anys engatxats a la heroína i els seus derivats.

- ¿Saps que vaig fotre amb tota aquella calerada?
- No, ¡aaaag!-encara s´estava chutant.
- Doncs no vegis tíu, cada vegada que sortia al carrer per pillar, obría el calaix de la tauleta de nit, agafava uns quants bitllets, i ¡vinga!
- ¡Vinga doncs...uuuuff!-digué el Pacu desfent-se la corretja.
- CHUTE CALIENTE PAL YONKI.
- METADONADADA POL CULO.
- TRATATAMENTO HOSPITALARIO SAN JUAN BLUES.
- HI-HI-HILARI CLINTON DESVIRGADA POR SU PADRE.
- ¡CLIN-TON,CLIN-TON...TALEGO ME ESPERA!
- TURRÓN ME DESESPERA, ¡AAAAY CAMAROOOUUNN!
- Encabat liem uns porrets, ja, jaa...
- ¡Calla mala puta que només tinc dues mil!
- Guarda-ho pel proper canvi d´agulles, ¡IAAJOOOUUU!
- Fins el proper canvi d´agulles.

Tots dos van estirar-se damunt d´un matalàs podrit a ràs del terra. Els seus ulls vitrificats denotaven una pau espiritual inmensa.

Més enllà de les parets es sentien les veus del veíns gitanos cantant la melodia trista que resonava per aquell carrer cèntric de Reus.

L'ANIVERSARI SORPRESA

El veritable amor no té fronteres

- Ja tinc les veles preparades- digué en Quim.
- Afanyeu-vos en col.locar-ho damunt de la taula-anuncià la Laia.
- Hi cabrà tot molt just-digué l´Oscar tancant la nevera.
- ¡Ràpid ràpid!-xisclà l´Ainhoa.

La Roser arribaria un moment o altre.Havia sortit a passejar el seu dàlmata.

Compartia apartament amb la Laia i l´Ainhoa.Les tres estudiaven a Barcelona però no eren de Barcelona.

Havien convidat a companys de classe per fer una festa sorpresa.La Roser complia dinou anys i les seves millors amigues s

enrecordàven.

-¡Va, portem-ho tot al menjador!-exclamà la Laia tancant totes les llums del pis.

-Jo em col·locaré al costat de l'interruptor, així quan obri la porta encendré la làmpara...-va dir l'Ainhoa.

-¿Téns la camera a punt Oscar?-preguntà el Quim.

Aquell afirmà amb el cap mentres es col·locava el visor de l'aparell de vídeo en l'ull dret.

Acte seguit tots ells es ficaren frontalment darrera de la taula del menjador.

L'Ainhoa s'havia col·locat a prop de l'interruptor.

-Xssst que vé que vé...-digué mentres apagava la llum del menjador.

Tots cinc aguantàren la respiració. Es sentí com en sec girava la clau del pis i el grinyol del gos.

-Va Dog que ja em arriat a casa...-digué la veu de la Roser-. Ara et prepa-raré el berenar ¿vale?

El Quim sentí aquell parlar dolç i no podé evitar que se li fiqués la pell de gallina mentres se li accelerava el cor. El Quim sortia amb la Roser des de feia tres messos però encara no se l'havia beneficiat. Allò li preocupava una mica.

La Roser de segur que tenia tantes ganes de fer-ho com ell, però hi havia

alguna mena de barrera psicològica que ho impedia. Potser no acabava de confiar del tot amb el Quim...de totes maneres tots dos estàven molt enamorats.

-¡Merda!-xiulà la Laia mentres s'encenien els fluorescents de la cuina- si veu totes les begudes que hi ha a la nevera sospitarà...

Pero la Roser no obrí la nevera. Obrí un armari de la despessa per preparar el menjar del seu gos. En sec es sentí l'obre llaunes eléctric...

-Traaanquil xaaatu...traaanquiil, la mamà et donarà el paté que t'agrada tant...

El gos cada cop grinyolava amb més força.

-Ara ens olorarà i ens delatarà-xiuxiuejà tot nerviós l'Oscar. Ja havia apretat el botonet de gravar. Un moment o altra la Roser entraria al menjador i allavors ...¡sorpresa!, les dinou velletes estaven encesses.

En sec la llum de la cuina s'apagà i la noia s'allunya amb el gos cap al seu cuarto.

-Anem a berenar chatu...anem...

Ni tan se vols es fixà amb el lleu resplandor que emetien les portes de vidre tancades del menjador.

-¿On va ara?-preguntà la Laia entre dents.

-S'en va al seu cuarto amb el gos...-murmurà l'Ainhoa apropant-se cap als altres tres.

-¿I qué fem nosaltres?-preguntà el Quim apagant la camera.

-Esperem-nos un minut...un moment o altra sortirà a trucar per telèfon o a encendre la tele,dic jo...vaja.

-¿Ho farà sovint això de donar de menjar el gos al seu cuarto?-preguntà l'Oscar.

-Sí...desde que el gos era així de petitonet...-digué la Laia-es la seva mas-cota...a vegades fins i tot dorm damunt del seu llit.

-Ha tancat la porta de l'habitació¿qué fem?-preguntà l'Ainhoa mentres entreobria la del menjador

-Esperem-nos,esperem-nos tal com estavem...un moment o altra sortirà i allavors ens veurà-digué la Laia.

Així ho van fer durant dos o tres minuts i rés...

-¡Agafem el pastís amb les vel.les encesses i anem al seu cuarto cagún deu!-exclamà el Quim tot impacient.

-Doncs fem-ho-digueren tots alhora.

RRRRIIING,RRRRIIING...en sec sonà el telèfon. Allò els espantà en mig de la foscor.L'aparell estava en aquell menjador...

-Ara vindrà,ara vindrà...- xisclà l'Ainhoa col.locant-se de nou al costat de l'interruptor.

RRRRIIING,RRRRIIING seguía sonant l'aparell però ningú l'agafava.

-¿Qué pasa que no surt?- preguntà el Quim tot nerviós.

-No ho sé...- suspirà la Laia.

RRRRIIING,RRRRRIIING...click. El telèfon deixà de sonar.

-¿Qué extany no?- preguntà l'Ainhoa des de el seu lloc. La Roser era una autèntica lapa dels telèfons.

-Potser no ho ha sentit...a vegades es fica els auriculars per a estudiar- explicà la Laia.

-¿Vols dir que ara s'ha ficat a estudiar?-preguntà l'Oscar aixecant la tarta amb les espelmes encesses.

-¡Compte que no et caigui!-exclamà la Laia.

Finalment havien optat en anar fins al cuarto per donar-li la sorpresa.

Tots quatre caminaren sigilossament pel passadís. L'habitació de la

Roser quedava en front d'ells allà al final. En sec s'aturaren...la sentíren gemegar AAAAH...AAAAAH...potser li passava alguna cosa.Seguirien caminant fins que la Laia acarona el pom de la porta. Ficà una orella en la fusta. No es sentí res més. El gos no parava de grinyolar feia el típic soroll que fan els animals quan mengen alguna cosa. Semblava escurar el menjar que li havia posat la Roser,el dàlmata emetia bufecs espitosos. Els dos nois començaren a cantar "Moltes feliciitaaaats, mooltes fel.licitaaats..."amb veu ronca.

La Laia picà un altre cop a la porta.

-Roser soc la Laia...¿qué et pasa alguna cosa?

AAAH,AAAAH....AAAAAAAH es repetíren aquells gèmecs. Allò era evidentment sospitós.

Però la Laia emepenyé la porta de l'habitació de la seva companya de pis. No hi havia balda.

AAAAH...AAAAH...AAAAH...AAAAAH.

La Roser estava en tranç orgàsmic mentre escoltava música pels ariculars del mini-compact disc. El seu dàlmata no parava de llepar amb deleictació la seva cavitat vaginal untada de foie-gras. No parava de moure la cua mentre la Roser es retorçava en espasmes orgàsmics. Tots dos jeien damunt del llit desfet. La llauna mig buida amb el ganivet a dins,eren a l'abast de la noia a la tauleta de nit.

Allò era tota una peculiar manera de donar el berenar a la mascota.

Els amics de la Roser deixaren de cantar en sec. Aquesta no els veié en un principi.

-¡Roser!-xisclà el Quim sense creure's el que veien els seus ulls.L'impresió li feu caure el pastís plé d'espelmes al terra.

-¡Ostres!-exclamà l'Oscar que no parava de filmar amb video.

-¿QUÉ FEU AQUÍ?-preguntà la Roser amb un xiscle quan s'adonà de tot.Es tregué els auriculars i apartà el seu gos violentament de les entrecames.

-¿QUÉ FEU AQUÍ IMBÈCILS?-cridà amb els ulls pléns de ràbia.Mentres es pujava les calçes.

Tots quatre abandonaren estrepitossament l'habitació corrent cap a la porta del pis.

-¡MACAGUNDEEEUUUU!-cridà en mig d'una pataleta. Li havia

donat un shock nerviós. Quan veié el pastís desparramat pel terra compregué la causa de que els seus amics no anessin a classe durant aquella tarda.

Allò havia sigut tota una festa sorpresa. Però les coses ja no serien com abans.

AVINGUDA DE LA METADONA

Descripció folclòrica de un lloc molt reusenc.

LA PRESENTADORA (sense calçes)- Hola bona tarda benvinguts en aquest nou apartat del Reus informatiu, on us parlarem de la secció econòmica de la nostra narco-ciutat amb les dades patrocinades gentilmente per la Cambra del Comerç i el Mas Carandell (tin-ton).

EL CHUPAMICRUS- Een primeer llooooc, estimats teleadictes, notem una forta pujada del preu de la metadoona en tzones deteeerminades del casc urbà, però encara es pot aconseguir a un nivell normal a l'Hospital de Sant Joan...(tin ton).

LA PRESENTADORA- La coca ha baixat deu punts en els mercats de Reus per sota de la Sta Heroína. Ja,ja,jaaa... la dama blanca encara

es fa cotitzar pels carrers de la nostra narco-ciutat, per tant...(un mumentet)...SSSNSSSSNNNNNNNUURRRRPPPPFFFF...¡AAAAH CA BOONAAA!...Conectem doncs ara i seguidament (parlant més depresa) amb el nostre repòrter corresponent del carrer que ara està instal·lat

´avinguda de la metadona on pendrà declaracions dels habituals consumidors...uuuuh YEEEEAAAAH.

EL CHUPACAMERA DE PER TOT A REUS-Hoooula boona taaardaaa amics i teleadictes del Canal Reus, hi ha una cua ben plena aquí al hos-hoos-hospital de Sant Joan.

EL CONSUMIDOR-Puej er Somatén s´ha shutao el ta-ta-talego dado por culo, brrrrfg...¡coñiooo!

En sec una enfermera corrent amb la roba estripada, ho té tot en laire. Surt al carrer com una exhalació supersònica.

LA ENFERMERA(Cridant)-AIIIGGGIIIOOUUUUAAAUUUFFFGGHHHH
OOOSTIEESCALIDOOSCOOPIIQUESDELAVERGEEDEMIIIIISSEE
RIIICOORDIIAAAVIIIOLADAAPERSANNNTPEREEEEAAAAAH

L´ALTRE CONSUMIDOR-Day trypper, daaay tryypeeer yeeah.

EL LOU-Waiting for the meeen, tweenty five dollars in mai heeeend....

EL JAGGER-Yeah, yeah, uuuuh...brown suggar...¡BROWN SUGGAR!

EL CHUPA-CAMERA-Doncs sí, aquesta es la situació del mercat
d´avui en dia, dosi và, dosi
vé...SSSNNNNUURRRPPPGGG...aaaah.

EL CONSUMIDOR D´ABANS-Pueh mira tío...el somatén que s´ha chutao el cheringo mientrah le paría la mujé en la habitassion de a-arriba ¿sabe?

EL KALIDÁ-Que paaassa troncoo, llevo farloopa mu bueena sin cortá, kalidà muuu bueena calidà, ¿eeeh?, ¡ooostiaaa!, ¡pilla-la, pill-la!, que alussinaraaasssh

EL CHUPA-CAMERA-Trae, traee...dao pol cul.lo.

EL CALIDÁ-Son shiete ta-ta-talegos...

EL SAMANTHA-¡Córta-la, córta-la aquí! (porta un mirall arrancat dels lavabos de la planta baixa)...¡vamos cooñño que tengo ganas de probar-laaa, DIOOSSSHH FACK YIU SIISTERR ROCKANROOULH

EL IONQUI-Pué yo me cuelgo un fije pol la vena que m´he ligao un shute ca-ca-caliente, (cantant mentres mossega la goma) aaagghfff mecagondios que cristo se pinchaabaaah mientrah Mahoma le daaaba pol cul.loooouuh.

(Quan s´acaba de fotre´s la dosi es baixa els texans bruts i es fica a

cagar tres litres de merda líquida barrejada amb sang damunt mateix del terra pavimentat de la sala d'esperes).

EL DOCTOR ARGILAGA-¡Co-co-ccoño!, aa-aaneu a foora a hacer estas guarradas dru-dru-drugadistess...

EL CHUPA-CAMERA-Aquí tenim al doctor Argilaga membre de la confradia de reeeaangaantxaats arrepenitits...Dr Argilaga,¿com funciona la coalició psicotròpica reusenca d'alliberació perceptiva "Reus engantxa"?...¿Reus engantxa tal com diuen?

EL DOCTOR ARGILAGA-DooncsReuuus,es una gran narcociutat en plena efervescència,que preseenta uns elevats índexs de liquofaccions espiritualment extramòniques que son difilííísimos d'experimentar amb objectius cuuncrets...començant per les escoles...

EL CHUPA-CAMERA-¿Ensho pot repetir més en cristià Dr Argilaga?

EL DOCTOR ARGILAGA-Es claaaar,i taaaant...doncs miri tot es un vector d'ambit local que comença a pujaaaaar...(amb els ulls desorbitats) DONCS QUE EM COMEEENÇAAAA A PUJAAAAAR DAA PUTAAAA MAREEE JA EM PUJAAAAA,JA EM PUJAAAAAAA...IIIIAAAJJJUUU...cof,cof,coof...(cantant)sí,sí,sí,yo quierooou mambou, mambou...iiiujuu.

TOTS JUNTS -Sí,sí,sí yo quiero mambo,mambo...

EL CHUPA-CAMERA-(Cantant amb la música del "Jingell bells").Kalidad,Kalidaaad,dulceee Kalidaaaaaa..... SSSNNNURRRPPPF-FFGGG...AAAH

EL MORRISON(amb un tanga de cuiro)-This is thi eend,bitifuul friend, this Is thi eeend, maaai oonly frieend thi eend...this is thi...IIEEENNNDD. THE END

Agraiments:

Als organitzadors de "Reus ciutat de Qualitat".

A la coalició psicotròpica interactiva reusenca d'alliberació perceptiva "REUS ENGANTXA" per les seves dades fidedignes.

A la direcció del Mas Carandell pels tres anys de paranoia creativa que vaig viure en aquell lloc (1988-91).

A l'alcalde de la insigne vil.la de Reus Joan Miquel Nadal.

Al director de CANALReus per deixar-me estudiar les seves cintes d'informa-tius.

Al Juan Carlos Kalidá per les seves dades fidedignes.

Al Juan Carlos V. per ser un ionqui de puta mare i pel seu ajut en els diàlegs.

Al Dr Argilaga per la seva iniciativa.

Al Kandy per fer-me apreciar millor l'alteració química de les neurones.

Al Juanjo Samanθο pel seu sacrifici en la ecuació vital de la droga...
¡SAMANTHA PRYNCESS FOREVER!

A la Júlia de Porras per fer-me perdre en aquest forat de la vida.¡I LOVE YOU JULIA!

Agraiment especial al meu avi adoptiu WILLIAM BORROUGHS i a tothom que els hi agrada formar part del Rock,n,roll circus de la província de Tarragona.

Als Beatles per cantar "L.S.D". i "Day Tripper" i als Rolling per compossar "Sister Morphina", "Brown sugar"...etc.

WE LOVE YOU PEOPLE

LA DONA DE FER FENES

Conflicte domèstic psico-sexual-pervers

El Joan Martorell vivia al carrer Llovera, quasibé davant del francfurt Vienna. Eren les onze del matí quan va rebre la visita del seu amic i company de classe el Ricart Queralt.

-Hola Joan.

-Hola Ricart.

Tots dos estudiaven segon de BUP a l'institut Gaudí de Reus. Era el curs 1982-1983.

-Això de la setmana cultural està de puta mare- va dir el visitant.

-Jo encara no he anat cap dia...

-Porto un discu d'AC/DC perquè l'escoltis.

-Collonut, ¿quin és?- preguntà el Joan.

-Highway to hell.

Tots dos van entrar a la sala d'estar on hi havia aquell Philips estereofònic model any 65.

-Espero que no mel ratllis- digué el Ricart.

-Tranquil paio, que li he canviat l'agulla fa poc.
-L'he portat aquí perquè a casa meva no m'ho deixen escoltar...diuen que això es soroll.
-En canvi els meus pares passen de tot- digué el Joan col.locant-ho al plat giratori.
-¿Com es que encara no us heu comprat un equip d'alta fidelitat?
-Perque ja en tenen prou amb aquest model de quan es van casar als anys seixanta... -explicà el Joan -això té un sò de vàlvules que t'hi cagues...
L'aparell de sò s'anava calentant, mentre la música començava a sonar a tota pastilla pels altaveus bruts.
-¿Vols fer un peta?- preguntà el Joan mostrant una bona xina de costo.
-¡Ei...amaga això!- exclamà el Ricart alarmat-. Pot entrar la dona de fer feines...m'ha obert la porta.
-Bah, passa de tot - digué el Joan -. La Maruja no s'entera de res. Els dos nois, es ficaren a liar un de tres papers.
-¿Téns cervesa a la nevera?
-Sí, ves a buscar-a tú mateix que jo acabo amb el xiri- digué el Joan. El Ricart s'aixecà del sofà tapissat de cuir verd i anà cap a la cuina.
-¡Niño no me pises er suelo que aún está mojado!- cridà la Maruja mentre fregava la cuina.
-Solo voy a coger un par de latas señora- contestà el Ricart sense fer-li cas. Ja havia obert la nevera.
-¡Cagüen tus muertos que te doy con la fregona!
-¡ CALLATE CHARNEGA !- cridà el Ricart mentre sortia de la cuina amb grans passes. Duïa les cerveses a la mà i no havia tancat la porta del refrigerador.
-¡Sinvergüenza, ya te cogeré, ya!
-¡Callese i métase esa fregona por el culo zorra!..elhelhelhlah- afegí treient-li la llengua. Acte seguit tornà xiulant cap a on hi havia la música. La porta hermética de la cuina es tancà darrera seu. Era d'aquelles que no deixen passar la olor vers a la resta de la casa. Ni tant se vols es sentien els crits que proferia la dona de fer feines.
-"Aiaam aa jaiiguuaaay tu jiiil,jaaaiguuuaaay tuu jiiil..."- cantava el Joan agitant el cap amb el porro encés. Les seves mans tocaven una guitarra eléctrica invisible.
L'altre va obrir la llauna de cervesa i després d'empassar-se cinc glops seguits va emetre un rot sonor.

-¡Osties paio!- digué el Ricart sentant-se enfront del Joan-. Ahir me la vaig pelar mentres veia com sa dutxava ma germana...

-¿La Maritxell?

-Sí, la Maritxell. Em vaig enfilem a dalt d'un tamburet per espiar-la millor a través de la finestra que dona al lavabo... ¡oooh,va ser massa!,té un cos que t'hi cagues...

-¿Es va donar compte ella?

-Crec que no. I si no tant li deu fotre...

-¿I la vas veure tota en pilotes?

-Totalment...- afirmà el Ricart exhalant una forta calada.

-Ostres quina passada.

-Però no ho diguis a ningú de classe ¿eh?

-Tranquil, tranquil que no ho faré.

-Ara porto una temporadeta que no m'enrotllo a cap paia de l'insti -afegí el Ricart-, i vaig cremat com una moto...quan els jaios em donguin la pasta del meu cumpleanys me n'aniré de putes...

-Però si encara ets menor d'edat...- rigué el Joan.

-Doncs li diré a aquella paia de l'altre classe perquè em faci un favor...

-¿La guarra aquella de segon C?

-Sí, la Fanni Rourell...tota la gent del seu poble diuen que ja la van desvirgar als onze anys...i ara es veu que se la folla tothom que va a la Metal.lic.

-¿De quin poble és?

-De Vilaplana...

-¿I vols dir que a canvi de diners follarà amb tú...?- preguntà el Joan incrèdul.

-I taaant, el Gerard Requena ja se l'ha tirat diversos cops pagant...

-¿Quan cobra?

-Tres mil...

-Està bé- afirmà el Joan fent una llarga calada del seu canuto.

-A més sé d'un descampat per fer-ho de puta mare allà al costat de la Safa. No et veu ningú...

Tots dos van quedar muts escoltant la resta de la cara A del discu dels AC/DC.

La cançò "Night prowler" sonava a tota pastilla.

-¡Osties està boneta la profe de català que tenim enguany! ¿no?- preguntà el Ricart acabant-se la segona llauna de beguda.

-Prefereixo a la teva germana.

El Ricart va apagar el canuto en un cendrer de coure.

-¿Fem un altre flai?- preguntà.

-Sí, però no te'l fumis tot tú, ¡capullu!

A continuació liàren un altre més gran que l'anterior. Un de cinc papers. Molt semblant a aquells que es fumava el Bob Marley abans de palmar-la.

El Joan obrí el balcò que donava al carrer Llovera perquè sortigués el fum. Era un matí d'hivern solejat.

-Jo si tinguéss una germana com la teva, també ho faria- anuncià inexpressivament.

-¿El qué?

-Pelarme-la mentres es dutxa.

-Però no en téns cap-afirmà l'altre.

-Només un germà més gran que jo i que està fent la mili. Encara no té cap paia per chingar.

-Deu ser marica.

-Potser sí.

Tots dos van fumar-se l'altre porru mentres s'acabaven la cervesa.

-¿Vols més beguda?-preguntà el Joan.

-Sí.

-Doncs espera't que ara hi vaig jo.

El Ricart s'acomodà millor mentres fullejava un Penthouse.

-Encabat si vols, farem unes ratlletes d'speed- anuncià.

-Guai tio.

El Joan entrà a la cuina empenyent la porta hermètica. La dona de fer feines estava fregant els plats.

-Niño, dile a tú amigo que no sea tan desgraciao- exclamà només veure'l.

-¿Qué ha hecho?

-Pué que me ha pisao er suelo y me ha insultao...se lo diré a tus padres.

-¿Y por qué le ha insultado?- preguntà el Joan tancant la porta de la nevera.

-Pué porque le he reñío al pisarme la cocina. Y él a cambio ma llamo charnega...- explicà parlant a tota velocitat -...a mí, que siempre he sido mu honra y me he ganao el pan con el sudor de mi frente dando de comé a mis hijos desde que he sido viuda...- escupia les paraules com si fossin bales d'una ametralladora. Semblava una ametralladora furiosa.

-Bueno,bueno señora Maruja, cálmese que no n'hi ha per tant...

-Y tú ereh tan golfo como el otro y se lo diré a tu madre que sus drogais,¡sinvergüenzas!

-¿Co-co-cómo que nos drogamos?-preguntà el Joan sorprès.

-Porque sus llevais los dos esos ojillos de conejo de tanto fumà porros ...¡golfos más que golfos!

-¡A tomar pol culo cornuda!- insultà el Joan-. Que tu marido se murió de tanto ir de putas...

I s'allunyà de la cuina ràpidament. La dona de fer feines no parava de xisclar. Semblava tindre un atac d'histèria.

Creuà el llarg passadís en penombres fins arribar a la saleta d'estar. El seu amic preparava unes ratlles d'speed damunt d'aquella coberta del disc dels AC/DC.

-¡Espera Ricard!-exclamà el Joan.

-¿Qué passa?

-Fés les clentxes damunt d'aquest altre discu...- digué treient-ne un dels Doors.

-¿Qué passa amb el d'AC/DC?

-No sé, és una mena de capritxet que he tingut ara...sempre m'ha molat ratllar-me amb un dels Doors.

-Però si els Doors estàn passats de moda tío...això ho escoltaven els meus jaios quan es van cassar...

-Doncs a mi me molan més que els AC/DC...¡vaaa!- suplicà.

-Vaaaleee, com vulguis - digué el Ricart traspasant aquell polvet blanc cap a la superfície de l'altra funda amb la foto del Jim i els seus col.legues.

Era el primer discu d'aquell grup, on hi havia "Light my fire" i el "The End" entre altres cançons. Tota una peça de col.leccionista avui en dia. Un exemplar com aquell va ser el que vaig llençar al públic de la Palma en un concert dels Flangers. Va ser un puntàs dels meus i actualment es cotitza per dotze mil pel.les en la fira del col.leccionista.

Mentres el Ricart preparava les noves ratlles d'speed amb el DNI, el Joan va calentar un altre cop aquella xina de costo per liar un de tres papers...

-Ricaaart.

-¿Qué?

-Dona'm el plàstic transparent del discu d'AC/DC...

-¿Quééé?

-Estic a punt de vomitaaaar...- anuncià el Joan sense deixar de

cremar el costó barrejat amb el tabac rós.

-Cagún deuu.

El Ricart li col·locà aquella bosseta vers la seva boca. Quasi bé la omplí tota de vomits. Ni encara així parava de maniobrar el metxero pel damunt del palmell de la seva mà dreta. El Joan era tot un fumador experte. S'ho sabia fer inclòs en moments de vomitera

-UUURRPS, gràcies Ricart, ets un bon col·lega, fica la cara B si no t'importa- ordenà encenent el canuto recent acabat.

-Menys mal que no has pringat el terra, em sembla que la dona de fer feines ja està encessa amb nosaltres dos...- digué el Ricart fent un nús a la bossa de plàstic transparent.

-Es que no li agrada que hi hagi algú per casa quan vé a treballar... molts dies s'en va un quart d'hora abans del que li toca...

-¡Qué li donguin pel cul!- exclamà el Ricart enrotllant aquell bitllet de mil.

-¡Som-hi doncs!- digué el Joan fent-se li la boca aigua amb la portada del disc dels Doors.

-SSSSSSNNNNUUUUURRRRPPPPFF..aaaahh... ¡té Joan!

-SSSSSSNNNNUUUUUUURRPPF... ¡aaah, mooolt boonnaaa!

-SSSSSSNNNNUUURRPPFFFGGG...diuen que si t'en fiques a la punta del capullo s'et trempa la titola que no vegis...- explicà el Ricart

-Pre-prefereixo no provar-ho...SSNNNUUURRPPFFFGGG...aaah

-SSNNNUUURRPPFFFGG...doncs al Metal Hammer vaig llegir que el cantant dels Aerosmith sempre ho fa quan es folla a les groupies...

-Ja pot ser...SSNNNUUURRRPFFFGGG...així està de chupat el mamarratxo aquell...SSSSSSNNNNUUURRRPPPPFFFGGGG...té ja no en vull més, encara estic una mica marejat...

Acte seguit el Joan sortí al balcó per respirar aire fresc...es divissava tot el carrer Llovera i una bona part de la plaça del Prim. El rètol del Salvador Batlle es veia inmens davant seu. Tenia les llums apagades.

El Ricart s'acabà les dues ratlles que quedaven.

-Millor que llencis la bossa ¿no? - preguntà referint-se als vomits.

-Deixa, deixa...que he tingut una idea millor- anuncià el Joan amb la veu excitada.

I entrà de nou cap dins del cuarto.

-Dona'm el disc dels Doors- ordenà.

-¿Qué vols fer?-preguntà el Ricart sense parar de llepar-lo. Havien quedat restes damunt mateix de la galta del Jim Morrison.

-Ja veuràs ja, surt a fora al balcó i guaita a la part de dalt del

carrer Llovera.

El Ricart obeí sense deixar de fumar el tercer canuto. Observà vers on li havia dit el Joan. El carrer Llovera amb les voreres recent ampliades estava molt transitat en aquelles hores del matí. Aviat divissà un grup de la tuna que baixaven per l'acera d'enfront amb les veus cantarines.

-¡Ostres, la tuna del Gaudí!- exclamà-. ¡No pot ser!

-Tots els pijos de tercer de BUP que ens vacil·len amb les seves vespes...- digué el Joan baixant-se la bragueta - ¡ara veuràn!.

-Jué, jué, juééé...- rigué el Ricart, mentre l'altre omplia de líquid calent la nova bosseta de plàstic. Servia per guardar la pols del disc dels Doors. Feu un nús i el deposità al costat de la que tenia els vomits.

-Els discs a més d'escollar música, poden servir per fer altres coses- anuncià el Joan mentre baixava la persiana verda. La feu rodolar per fora de la barana de ferro. El balcò s'havia convertit en un lloc de camuflatge.

-¡Mira, hi ha el Robert Aguilera portant l'estandart!- digué el Ricart.

-Deuen ser uns vint...casi tot, son paies d'aquelles que passen de nosaltres i s'en van a la Metal·lic amb els pijus de merda...

Els tunos arribaren carrer abaix, fins que s'aturaren a l'alçada del Viena.

Acte seguit, començaren a cantar per a tots els presents del local. Hi havia força gent esmorçant en l'interior recent renovat. La tuna del Gaudí cabia perfectament damunt d'aquella vorera ampla enfront mateix de la seva entrada.

I mentre cantaven el "clavelitos", un parell de projectils entreoberts caigueren d'un indret incert del cel. Eren les bosses dels discs, que esclatàren damunt mateix dels caps dels nois i les noies que actuaven allà abaix, d'esquena als agressors.

El contingut inmund i calent es desparramà per aquells caparronets oscil·lants. Els tunos es disperssaren en mig de xiscles histèrics i gestos de fàstic. L'altre gent del carrer que els envoltava, mirava sorpresa per totes les direccions però no descobriren a l'agressor.

Ningú sabia bé el que havia passat ni d'on havien sortit aquells projectils nauseabunds...

El Joan i el Ricart es revolcaven pel terra de la saleta, rient com a desesperats.

-¡Cerdos más qué cerdos!-, cridà la Maruja obrint la porta en sec. Els havia estat espiant.

-¡Cooonny si ha vingut la xarnega!- exclamà el Ricart amb els ulls humits de llàgrimes.

-¡Heeey, la Maruuuuujaaa que le chupabaaa la titoolaa a su mariiiidooo- cantà el Joan.

-¡Guarros más que guarros!, ahora mismo me bajo a la calle y les digo que habeis sío vosotroh!

El Joan s'aixecà ràpidament i es llençà vers a ella per a interceptar-li el pas.

El Ricart es col.loca a quatre potes darrera seu. El Joan va espenyer amb molta força i la dona caigué rodolant pel terra del corredor. El Joan va tancar ràpidament la porta del pis, donant-li dos toms a la clau.

-De aquí no te dejaremos salir hasta que se hallan ido todos de enfrente- anuncià plé de ràbia.

-Aaaay, aaay- plorà la Maruja acaronent-se un dels seus genolls- ¡Gamberros me habeis roto la rodilla!

-¡Oye vieja puta!- exclamà el Ricart tirant-se sobre seu-. Ya está bien que siempre nos insultes y nos toques los cojones!

-¡Quítate de encima desgraciao que te suerto un sopapo!

Però el Ricart fou més ràpid i li propinà un cop de puny a la mandíbula.

-¡Ricart cullons!- exclamà el Joan separant-lo de ella.

Aquesta aprofità el moment en que el Ricart estava immobilitzat pel seu company i li llençà una bona esgarrapada.

-¡UUAAAHHH PUTAAAA!- xisclà el Ricart revolcant-se amb les mans a la cara. Allò feia mal.

La Maruja s'incorporà i passà davant del Joan que la intentava engrapar de nou.

-¡Que me suertes niño!- cridà aquesta estirant-li la melena cap enrera. El cap del Joan chocà contra un quadre d'aquells que hi havia penjats pel passadís.

-¡AAUURRGG!- udolà ficant-se les mans al clatell. Aquella dona tenia més força del que semblava.

-Ahora mismo me voy pa bajo a denunciaros a la policia. Y a tu madre li diré que ya no me vereis má er pelo.

La Maruja havia trobat les claus en el seu moneder i es diposava a sortir del pis.

El Ricart apartà al Joan del mig i va correr vers a ella. Tenia una mirada enfuriscada de ràbia i dolor. La mataria amb les seves pròpies mans.

Pero aquella dona va agafar l'spray per treure la pols de la tauleta del rebedor i pitjà la vàlvula contra els ulls del noi.

-¡AAAGHH!- xisclà el Ricart-. ¡Me has dejado ciegooo putaaaa!

-¡Toma jodío, hasta que te muerah!- cridà pulveritzant-li més aerosol d'aquell.

El Ricart es revolcava pel terra tossint en mig d'unes grans arcades...

I ella començà a pegar-li amb el pot metal·lic de l'esprai que devia mesurar els seus bons trenta centímetres. Allò era una arma mortífera en unes mans expertes. Ella també tenia ganes de matar-lo.

-¡Déjelo ya Maruja!- cridà el Joan abalaçant-se vers a ella.

El Ricart estava de genolls al terra protegint-se el clatell amb els braços.

-¡Qué me sueltas mal nació!- cridà un pic el Joan tenia immobilitzada contra la porta del pis.

-¡PUUUTAAAA!- cridà el Ricart incorporant-se de nou. Tenia el rostre ensangrentant per culpa d'aquella esgarrapada. Pegà un fort cop a l'estòmac de la dona. Ella deixà anar el pot d'aerosol que caigué rodolant pel terra.

El Joan seguia subjectant-la pels braços. Aquesta vegada no impedí que el Ricart es desfogués amb ella.

-¡Te voy a follar aquí mismo!, ¡segueix aguantant Joan!- ordenà.

-¡Aaaaay, dejaaadme desgraciaoos que podría sé vuestra agüela!- cridà amb veu dolorida.

Tots dos la van arrastrar fins al sofà del menjador. Era més gran que el de la saleta d'estar.

-¡Vinga Ricart, obre-li les cames!

-¡Aaay madree mííá mi delantááá!

-¡Toma i toma!

-¡Aaay que m'haceí dañiooo!

-¡Vinga fote-li que té bones chiches!- digué el Joan sense deixar de subjectar des de el capdamunt del sofà.

El Ricart ja seia damunt d'ella.

-¡Mira quin virot que tinc nano!

-¡Pero que haseis desgraciaos!

La Maruja no deixava de patalejar.

-¡Que te estés quieta cooñño!- cridà del Ricart propinant-li un bon grapat de cops de puny.

I quan la dona ja no es movia tant, començà a penetrar-la amb fúria.

-Ostres tú, en aquest forat n'hi cabrien tres alhora- digué mentres tirava avant i enrretera.

-¡Aggggh,niññiooo!

-No te revuelques tanto tocina me romperàs el sofà.

-Ja, jaaa, es la vaca que ríe tú...yeeeeaaaah.

-Nooo, niññio, noooo!

-¡Vinga fote-li fort que ta l'aguanto béé!- cridà el Joan tot excitat.

-¡AAAGH QUE ME CORRUUU...NYAAAMM!

- ¡Ostres paio quina mossegada li has fotut...si li has fet sang i tot!

El Ricart es separà atolondradament de la dona de fer feines i després de sacsejar-se-la en el aire, s'abotonà els pantalons sense dir res. El Joan deixà a la Maruja i obrí la porta del pis.

-¡Ahora ya te puedes ir zorra!- exclamà.

La dona que quasibé no es podia incorporar, obeí mentres gemegava amb una veueta aguda. Es ficà l'abric d'hivern i caminant com si estigués coixa, sortí cap a les escales. No se'ls va mirar per a res.

-¡Venga gorda que ya hueles!- increpà el Ricart donant-li una patacada al cul.

Aquest cop ni es va queixar. Finalment el Joan va tancar la porta.

-¿Fem un altre peta per cel.lebrar-ho?- preguntà el Ricart sentint com aquell dona s'allunyava escales avall.

-Primer potser t'hauries de curar aquesta cara...

-Ja ho faré després...¡va, treu el costo!

El Joan recollí els coixins del terra ficant-los damunt del sofà i l'altre s'hi va seure tranquilament.

-Primer aniré a la cuina a buscar una farmaciola- digué passant-li el costo.

La porta de la cuina estava tancada hermèticament. No deixava passar la olor del menjar vers la resta de la casa.

-Ricart.

-¿Sí?

-Potser ens em passat..

-Es igual...que li donguin pel cul- digué el Ricart amb el metxero a la mà.

-¿Qué ens pot succeir-nos a partir d'ara?

-No res, com a molt potser sortirem a la secció de sucesos del diari... Tenim totes les de guanyar perque encara som menors d'edat. Ja veus...segur que haviat trobareu una altra dona de fer feines...

El Joan obrí la porta de la cuina mentres el Ricart calentava la

chocolata amb la flama de l'encenedor.

-¡NOOOOOO!- cridà en sec el Joan al olorar la ràfega pestilent. Però ja era massa tard.

Una fortíssima explosió de gas, acabà amb la vida dels dos nois, destroçant la meitat d'aquell pis cèntric.

Els fogons de la cuina estaven oberts al màxim, havien deixat anar el gas butà a tota pastilla durant un quart d'hora.

La Maruja sentí el bram de l'esclat des de la plaça del Prim. Però seguí caminant cap a la paradeta d'autobusos del banc de Bilbao.

"Aquell parell s'ho tenia merescut", pensà mentres s'acaronava la cara plena de blaus. Li feia mal tot el cós, però encara es podia moure per agafar l'autobús interurbà.

DE METRU A METRU

Trobada de dues noves promeses del rockandrou

Tenia quatre dies seguits de festa. El primer de tots el vaig aprofitar per estar tancat a casa. Tota una jornada sense fotre res de res... amb el telèfon despenjat i sense sortir al carrer. Només em vaig dedicar a dormir, a menjar, veure la tele i a tocar la guitarra quan em va vindre a veure el Toni Llorc per fer una jam acústica.

El dia següent vaig anar a Barcelona amb la finalitat de visitar al Sergi.

Encara conservava la seva adreça. El Sergi era el baixista dels "Black Dog" un grup de rock que pujava com l'escuma.

Vaig pillar aquell tren atestat de gent a la una del mig dia i dues hores més tard vaig arribar a la ciutat comtal, totes les tendes ja estaven tancades i el meu estómac feia un soroll de mil dimonis. No havia menjat res desde el dinar del dia anterior. De totes maneres no hi havia cap lloc que cridés la meva atenció per demanar un menú... ja sabeu, allò d'entrar, demanar al cambrer que et vé a la taula, mirar les estovalles blanques, sentat sol... en fi que finalment vaig optar per aquell "Burger King" de la plaça Catalunya. Havien transformat un presti-giós local modernista en un "fast-food". ¡Una obra d'art sí senyor...!

Esperava contactar amb el Sergi anant-lo a veure a casa seva.No tenia telèfon.El darrer cop me l'havia trobat anant en metru per Barcelona.Allavors em va comunicar que havia abandonat els "Black Dog" per formar part d'una secta cristiano-comunista francesa.Va militar en ella durant mig any.Després d'això,va tornar a Barcelona desenganyat.Aquella secta diferia bastant dels seus idels sobre l'esperit còsmic del "karma"de la vida.I el gran somni del meu amic,era la idea de poder realitzar un curtmetratge eròtic on el Karl Marx li feia una felatio al Syd Vicious mentre la Mare Teresa de Calcuta es preparava una bona cullera beneïda per Jesucrist.La música de fons seria la mítica cançò dels Nirvana titulada "Smoke on the water"...jaixò ni l'Almodòvar!

El Sergi a més de ser un geni,era el millor baixista de rock que havia conegut en ma vida.Per tant li volia proposar formar part dels "Flangers",per a uns quants bolos que havia aconseguit el Gaspar.L'Alfred Vidiella ens havia deixat per seguir tocant amb "Pandemonium" la crisàlida dels "Smoke Rings".

Però amb el fóns,també tenia ganes de veure com li anàven les coses al meu amic desde que s'havia anat a viure fora de Reus uns quants anys enrera.Lo de la música era més secundari.Més val pendret ho així,sinò acabes com el Juanjo el Pere Joan Pere,el Dani Alverò,el Toni Garcia i el Kurt Cobain entre altres.

Vaig abandonar aquell Burger King quan ja m'havia gastat tres mil pel.les. Les patates,els entrepans fets d'aire i les begudes alterades havien apaciguat la meva fam.

Al cap de mitja hora vaig trobar la vivenda del Sergi.Era el districte de la Sagrada Família.Vaig polsar el timbre.Era un tercer pis.

-¿Sí?-va preguntar una veu femenina.

-¿Qué hi és el Sergi?

-No,no esgtá,volvegà mas tagrde...¿de pargte de quien?...

-Soc l'Ariel,un amic seu...

-¡Oh Agriel!...yah,yah...entrga pog favogr...

Vaig enfilear les escales fins al tercer pis.No hi havia ascensor.De totes maneres aquella casa devia valdre el seu lloguer.

Una noia primeta però de bones proporcions,rosa i alta m'esperava amb la porta entreoberta.Era alemana sense dubte.La majoria son així: roses,altes i de bones proporcions.

-Hola-vaig saludar.

-Hola Agriel...Serggio me ha hablago mucho de tí-va dir amb un

somriure.

-Pues venía a ver como le van las cosas...-vaig dir desputllant-la amb la mirada.¡Collons com estava la paia...buuff !

-Pasa si quiegres...no creo que tarde mucho...

-Es igual es igual,primero iré a tomar un café abajo...ya pasará más tarde-vaig dir tonto de mí.

-Vale,pues hasgta luego...

I va tancar la porta amb un cop sec.

Mentrestant,vaig restar uns segons pensatius...¡burru de mí!,potser ja en tenia ella de café a casa seva...però finalment vaig optar en tornar escales avall.

El Sergi i jo ens havíem conegut a la primera promoció del Mas Carandell. Abans d'entrar a les files dels "Black Dog", m'havia proposat fer un grup.Li agradava la meua veu i les cançons que començava a compondre jo mateix. "Però tot això s'ha d'acabar de currar es claaar" afegia amb el seu tò caracte-rístic.

Jo allavors em centrava en la restauració...ja havia deixat TVReus temps enrera i la meua meta era poderme guanyar la vida com a restaurador de talla de pedra autònom.No volia estar en cap grup de música.Només cantava per a mí i pels meus amics.

Els "Laussengiers" quan encara ni es deien així,m'havien probat com a veu solista.Malgrat que les guitarres eren de puta mare,no m'agradava cantar no-més cançons de Judas Priest,Iron Maiden o Bon Jovi.Per aquella època els hi vaig proposar tocar la "Heroine" de la Velvet Underground però van rebutjar la meua proposta musical.

En aquells temps també anava quedant de quant en quant amb el Dani Alverò.Tocavem a casa seva si el seu pare no li ficava un candau al piano... però el Javi Portero,que era el guitarra d'aquell trío,s'en va cansar del Dani abans que jo.

Al cap d'uns messos,el Dani va formar "Odissea Musical" amb el Fito Luri i companyia.Ensajaven en aquell pis destartalat del carrer del Vent.

Jo per part meua no vaig tocar amb ningú més durant un parell d'anys i pico, fins que vaig veure aquella pel.lícula del Oliver Stone que es bassava

sobre la biografia dels "Doors",allavors s'em va encendre una llum...¡osties allò sí que era un grup de rock!...potser jo mateix també podia ser un "Morri--son" en potència...però una pel.lícula sempre ha sigut aixó,una pel.lícula.La realitat dels Doors devia ser prou diferent a

com la pintava l'Oliver Stone.

Així que primer de tot em vaig comprar una guitarra acústica per compossar millor els meus temes propis (una concerter de segona mà que me la va vendre el Jordi Murellò per quinze taledos).El fet de masturbarme a la salut de la Júlia de Porrás (una noia que vaig conèixer en la meva etapa televisiva de TVReus)m'inspirava millor per a compossar balades d'amor.Seguidament vaig començar a quedar amb músics "que no fossin de Reus" per raons obvies. I després d'una efímera experiència com a cantautor vaig contactar amb el Gas-par, un bateria i l'Isaac Albessa un guitarra també oriúnd de Riudoms.Tots tres teníem ganes de fotre tralla pels escenaris.Només ens calia trobar un baix fixe i per això volia parlar amb el meu amic el Sergi.

Aquell cafè que semblava aigua de fregar els plats,em va sentar de puta mare.Vaig sortir del bar direcció cap a casa del Sergi un altre cop a veure si encara hi havia l'alemana...

-¿Digga?-va preguntar per l'interfòn.

-Soy Ariel de nuevo...ejem,¿ha vuelto el Sergio?

-Nein,nein...todavía no ha vuelgto...

-¿Puedo subir para esperarme?

-Mejorg que no...,io me tengo que igr ahog-ga mismo a clase.Mejorg que vuelvasg lueg-go...ya le he dejagdo una nota sobre tú visita...lo siengto Agriel...

-Tránquila...ya pasaré más tarde.

-Adiosgh...put.

Es va tallar la comunicació.

Abans d'allunyar-me un altre cop vaig restar aturat uns quants segons ¡Macagon la puta d'orus!,burru que soc.

El que no faria mai seria donar toms per aquella tzona com un carter repartint correspondència.Esperant-me que arrivés el Sergi un moment o altre.

Així que vaig optar en anarme'n al cine més pròxim.Feia temps que no anava a veure cap pel.lícula.Després em tornaria a pasar per allà.Però ja seria l'últim cop.Si no trobava al Sergi ,trucaria al Dubi a veure si li interessaria ser baixista dels "Flangers".

Vaig pillar un metru.Era el tercer que agafava durant aquell dia.Vaig dirigir-me al passeig de Gràcia un altre cop.Després d'observar totes les cartelleres vaig optar en consumir "SHOW GIRLS" del Paul Verhoeven...Eren les quatre de la tarda i aquella entrada m'havia costat

dues centes pel.les més que a Reus.Allò sí que era la capital.

La peli ja estava començada des de feia cinc minuts en una sala totalment buida...¡hosties quins seients que tenia!vaig pensar un pic m´havia instal.lat a la cinquena fila.La butaca era com el sofà de casa meva.

Allavors va començar l´escena on la paia es fica damunt del prota en el re-servat d´un puticlub de las Vegas.La paia està boníssima i va en pilotes i el paio totalment vestit...mara meva com s´ho monten alguns.La paia comença a calentar al seu partenaire que va trempat com una mala cosa...i jo observant l´escena em desbotono els texans per sacsejar-me la millor.Sempre m´ha vin-gut fer-ho després de dinar.¡CUULLOOONS!quina paia la de la pel.lícula. Instantànea-ment vaig pensar que era l´alemanota aquella,la que m´ho feia. BUAAAF ni dos minuts.Vaig coincidir totalment amb el rítme de la escena... ni fet a propòsit.Aquell film estava molt bén parit.A més el sò "Dolby" dels gemecs,les imatges super grans de la pantalla:¡total!.Ningú de la sala s´havia adonat d´allò perque no hi havia ningú.Ni tant se vols l´acomodador...

Mentres m´eixugava amb el mocador vaig seguir observant la pantalla.La protagonista s´enamora del chulo putes del seu jefe.Però la ballarina number one d´aquell club d´streapteasse de las Vegas li té enveja perque es l´altra no-via del jefe.Al final guanya la prota i acaba abandonant las Vegas asquejada de tots els marrons que li passen.En fí,un argument super original.En sec arriba aquella escena on s´ho fan tots dos a la piscina.Tornem a ser-hi.Però ara vaig servir el catàleg de películes properes que m´han donat amb l´entrada.Ho enro-tillo a la mà dreta...bbuuff,¡aquest director es boníssim! També coincideixo amb la següent correguda dels protas.

S´acaba la pel.lícula.Son les sis de la tarda i jo surto al carrer.Torno a agafar el metro...¿per qué cony el Sergi no s´ha instal.lat un puto telèfon com tothom?

En sec a la penúltima estació abans d´arribar a "Sagrada Família" la figura del Sergi Hernández entra al mateix vagò que el meu.

-¡Ei Sergi!

-Ostres Ariel paio,¿qué hi fas aquí?

S´obre pas entre tota la gentada fins que s´instal.la davant meu.

-Feia temps que no ens veiem ¿eh?

-¡Cullons he tingut que anar a casa teva dues vegades a veures si et trobava!

-¿I on vas ara?
-Doncs tornava a veure si et local.litzava per darrer cop...ja he vist a l'alema--neta ¡maricón...!-afegeixo donant-li un copet a l'estòmac.
-¿La Ingrid o la Nicole?
-¿La Ingrid o la Nicole?,doncs no ho sé,no m'ha dit com es deia...
Allavors ens donem les mans en plà col.llega de la moguda tíu,la moguda del bon rotllu...
-¿Com et va per Barcelona?
-Doncs ara estic carrant de cambrer en un restaurant chinu,però farà dos dies que ja no hi vaig...ja m'han donat massa pel sac.
-¿I amb els Black Dog ja no toques més?
-Que va tíu,no...mal rotllu ¿saps?,mal rotllu...no mola,no mola...sempre fent el mateix...el cantant i prou,el paio es pensa que es el Jimmy Hèndrix...¡doncs a pendre pel cul!,que de Jimmy Hèndrix només n'hi ha hagut un.¿I a tú com et và amb aquells dos de Riudoms?
-Doncs anant fent.Encara no tenim baixista fixe...
-¿Tant dolents sou?,aaah,ja,jaaa.
-Es que no n'hi ha cap de lliure...he anat ficant cartells al Music's,al Piri-neus...¡rés!,encara esperem que ens truquin.I per això he vingut a veure't.
-¿Has pensat amb mí per tocar en el teu grup?
-Doncs sí...
-Ara toco amb una penya de barna que fan funky-acid-jazz...però també em molaria fer algo amb tú...
-¿Com ho téns per desplaçar-te Barna-Reus-Riudoms...?
-De puta mare si es el cap de setmana...ara deixaré el puto restaurant i cobraré uns quants messos d'atur i a partir del maig començo a treballar en aquell garitu guiri de Salou.
-¡Ostres doncs m'alegro!-exclamo per part meva.Per fí els "Flangers" tindrem un baixista fixe.
-A partir d'ara canviaré d'ambientillu-anuncia-.Ja n'estic fins els ous de respirar la merda de Barna...prefereixo les petroquímiques de Tarragona.
-Pero si ja et trobes més o menys instal.lat ¿no?
-Sí,aquests últims messos al tornar de França,m'he trobat penjat sense pis i com que la novia del meu germà tenia habitacions lliures...
-¿L'alemana aquella es la novia de l'Angel?-pregunto sorprés.
-Doncs sí,es diu Nicole,estudia turisme aquí a Barcelona amb una

amiga seva que també es alemana.¡Son d'Hamburg tú!.Doncs el pis que tenen es de tres places i quan l'Angel s'en va anar a currar a Canàries,vaig ocupar el seu lloc sense cap problema.

-¿I qué hi farà el teu germà a Canaries?

-Doncs ha obert una chiringuito de roba hippy a Puerto de la Cruz...

I així vam estar parlant una llarga estona fins que la veuta de l'altaveu anuncià "Sagrada...Família...plinc-plooonc".

-¿Qué no baixes paio?-li vaig preguntar al veure que s'acomodava millor en un seient buit.La seva mirada tenia una brillantor especial.

-No...no,encara no em mola passar-me per casa.

-¿No anem a casa teva doncs?

-Es que ja hi aniré més tard,abans tinc que fer uns recados...¡té la clau!,ves-hi tú per mí...espera'm,o fés el que vulguis.Jo no estic lliure fins a les vuit.

-¿Però que has de fer?-vaig preguntar un xic nerviós.Ja sonava aquella mena de claxon que tenen els metros abans de tancar les portes.

-Tinc diverses mogudes pendants...ja t'ho explicarçe encabat...-digué una mica molest per la meva curiositat.

I vaig agafar les seves claus amb tota confiança...el Sergi sempre havia sigut així.Però des de que havia estat al Mas Carandell s'havia tornat una mica més paranoic.

Al cap de cinc minuts vaig tornar a trucar al tercer pis.No hi havia ningú de manera que em vaig obrir pas amb aquelles claus.La de la planta baixa es dis-tingia perfectament vers la de la porta del pis.Vaig entrar sense fer massa soroll.¿On cony havia anat el Sergi?,mai ho sabria.¿D'on venia? tampoc ho sabria mai.

Vaig trobar l'interruptor de la llum.Era un pissot acollidor.Tenà un gran passadís color verd clar amb tota una fila de portes que comunicaven a les habitacions.Vaig instal.larme còmodament en una mena de saleta d'estar.Les butaques eren acollidores però estava molt desordenada.Revistes i restes de menjar per tot arreu.Vaig encendre la televisió: un Emerson de l'any de la María Castanya.El color de les imatges eren d'una tonalitat sèpia repelent.

De totes maneres ja m'havia acostumat a instal.larme en llocs d'aquella mena sempre que he pogut fotre el camp de casa.Allavors es quan pots començar a conèixer a la gent de debò.

Acte seguit vaig encetar una ampolla de ví negre que havia comprat en un colmado abans de pujar les escales.Potser aquella nit em

quedaria a Barcelona. Encara podia gaudir d'un parell de jornades festives.

Portava ja tres gots beguts quan en sec vaig sentir el girament del pany de la porta del pis. Algú saludà amb alemany.

-Hola-vaig dir a una noia alta i rosa que no era la d'abans. Aquesta duïa el cabell tallat a lo "garçon". S'aturà sorpresa de veure'm amb la tele encesa.

-Soy amigo de Sèrgio...-vaig dir-vendrà hacia las ocho i me ha dicho que lo esperara aquí en vuestro piso...

-Aaah, Sergio, yah, yah.

-Me llamo Ariel...

-Nicole.

I ens vam donar les mans. La paia estava tant o més bona que la d'abans. Tenia un caracter molt sec, però desprenia una sensualitat molt eléctrica. Era més alta que jo i tot. La Nicole aquella tenia molt de vici.

-¿Quieres un poco de vino Nicole?-vaig oferir amb el millor dels meus somriures.

-No gracias, he de igr a la cocina-també parlava un castellà entenable com l'altra-¡oh lo siento hay que arreglalg esgto!

-Tránquila mujer, tranquila-vaig exclamar mentres dipositava els seus llibres en l'únic lloc lliure de la saleta.

-Mi companegga Ingrid y yo no hemos tenig-go tiempo pag-ga recogerg el desayuno de esta mañagna..

¡OUAU! la paia s'inclina davant meu per a agafar aquelles coses mentres se li dibuixa perfectament tota la pitrera suelta entre l'escot del suèter blanc. No porta sosténs ni cal que ho fagi. Aquestes alemanes sempre han begut molta llet mentres crèixen.

-Gracias por ayudagme en esgto-diu amb un somriure que em farà trempar com allà al cinema. Mare meva amb quines paies s'ha fotut a viure el Sergi. ¿I s'en vol tornar a Reus?, ¡anda ya!. Si convé deixo els Flangers durant una temporada i m'instal.lo a viure amb ell aquí a Barcelona.

Al cap de cinc minuts la Nicole i jo ens sentem en un sofà plé de taques seques d'oli i la paia comença a enrotllar un canutet. La televisió segueix eme-tent la porqueria de sempre.

-¿Como le va a Angel por allà bajo?-pregunto sabent que es la seva novia.

Potser l'altre alemana que m'he trobat abans es la que està enrotllada amb el Sergi.

-¿Poghr allà bajo?-no entén el que li pregunto.

-Por Canarias.

-Aaah sí...Canarias.Muy bien,muy bien...dentro de poco iré a visitagrló...

La paia parla castellà de puta mare.No sé com ho fan,però quatre dies que viuen al nostre país i ja saben mantindre una conversa.

Em passa el canuto mentres s'espatarra al meu costat.Jo mantinc la cama entrecreuada perque no s'em vegi el bulto.El fet de trobarme sentat al costat d'allò no es una cosa freqüent cada dia...

-¿Y donde ha igo Sergio?-pregunta.

-No sé...ya volverá más tarde...a las ocho, me ha dicho.

Li paso el seu canuto i torno a servir-me un got de ví.Es el cinqué.Només en queda un cul a l'ampolla.Ja vaig com una moto.

-¿Té vas a quedarg a dorgmirr?

-Mañana no tengo nada que hacer...pues sí.

-Tenemos una habitacion libre.Allí guardamos togha la rogpa.Peggo el colchón no tiene cama.Está encima mismo del suelo.

-¡Es igual,yo duermo donde sea!-¡i tant que sí!

La paia s'acaba el canuto i té la intenció de liar-ne una altre.Jo escuro l'ampolla del tot.M'he fotut un litre de ví amb tres quarts d'hora.

-¿A qué te dedicas?-em pregunta mirant-me fixament de dalt a baix.

-Antes restauraba fachadas de monumentos...pero ahora trabajo en Correos.

-¿Cogreos?...yah.

-Es una mierda pero hoy en dia ya se sabe.No se puede elegir mucho.

-¿Eres músico como Serrgio?-pregunta exhalant el fum de manera provo-cativa.Es troba més deshinhibida.Moltes noies necessiten fumar o privar per començar a mostrar els seus instints primaris.

-Tambien,más o menos...-responc desputllant-la amb la mirada.

-¿Mas o menosg?

-Canto en un grupo que se llama "Flangers"...en Riudoms en un pueblecito cerca de Reus...

-Flangers...yaah.

En sec mentres li aguanto el canuto,la paia s'aixeca i es baixa els texans.

S'els treu descaradament i els llença contra la cadira.Queden penjats.

-Hagse calorg en Barcelona...más que en Alemania-diu entre bufecs men-tres torna al meu costat.¡Mara meva quines calcetes més

mones que dúu.A continuació s'arromanga les manigues del suèter blanc.Jo encara porto camisa i jersei.Només estem a finals de març.

-¿Tú no tienes calor?-em pregunta mirant-me fixe als ulls mentres li torna a fotre al canuto.

-No tanto como tú...pero un poco sí que tengo...

He pillat la indirecta,per tant faig el mateix que ella.Em trec els pantalons i sec al seu costat amb el virot trempat a dintre dels calçotets.La trempera que porto al damunt ja no m'importa.La paia es queda observant el bulto i esclata a riure com una boja mentres apaga el que queda del porru.

-Me gustas-diu amb els ulls entreoberts.

-Tú también...-li responc.

M'apropro més a ella.En teoria es la novia del germà del Sergi que ara viu a Canaries.Però no m'importa.La cosa funciona d'aquesta manera.Així son aquestes paies,"lo tomas o lo dejas".I al cap de pocs segons les nostres boques comencen a intercanviar fluïds sal.livals deixant que les llengües s'enllacin una amb l'altra de manera frenètica.MMMFFG.Els seus pits erectes i rodons em fiquen més calent que abans.Vaig directe al grà.Es troba a punt de caramel. Té el clitoris tan humit com la seva boca.M'acarona el manubri.

Anys enrera em va passar semblant amb una francesa.Al cap de cinc mi-nuts de coneixer-la a la discoteca Papillon de Salou me la vaig beneficiar en el seu cotxe,el tenia aparcad al costat de la font lluminosa.

Sííí...sap fer-ho sap fer-ho la nena aquesta.Però el que més m'agrada es el seu cul carnós i erecte.Potser me la follaré en aquest sofà mateix...

En sec algú obra la porta del pis.Una veu femenina saluda amb alemà.Es l'altra noia.La Ingrid.La que he conegut abans.Camina unes pases.S'aturà a l'entrada de la saleta on estem tots dos enfeinats.Ens mira uns segons i s'allu-nya cap a l'interior del pis...amb passes frenètiques.Sembla molesta pel que ha vist.

La Nicole es separa de mi d'un bot.Es puja les calces i s'en va a parlar amb la seva compatriota.Catí-catí-catà...catí-catí-catà...no entenc rés.Intueixo que allò s'ha acabat.¡Puta sort!,podia haver arribat una hora més tard la paia aque-lla.Escuro la botella de vi i em fico els pantalons texans com puc.

Al cap de pocs minuts,tornen totes dues com si no hagués passat rés.Seuen al sofà.Tinc una a cada costat.Segueixen parlant amb alemany.La recent arriba-da li recrimina alguna cosa a l'altra.I jo me la

miro pensant que es una aiguafestes o com sa digui en català...i cati-cati-catà...cati-cati-catà...parlen com ametralladores mauser...les dues estan boníssimes i jo al mig esperant al Sergi.Potser m'ho podria fer amb les dugues alhora.¡Ojalà fossin lesbianes com a les pel.lícules!...però les pel.lícules son les pel.lícules.I el Modestu de l'Argentera sempre m'ha dit que per ser el rei del mambo has d'estar forrat de pasta i tindre sempre uns quants grams a punt.El Modestu es la persona més intel.ligent que conec.

La Nicole es torna a aixecar i s'en va cap al lavabo a dutxar-se mentres recolleix els pantalons de la cadira.L'altre noia segueix sentada al meu costat. Mira la televisió i no em diu res.Es com si jo no hi fós.En sec observa l'ampolla buida i les burilles del cendrer amb cara inexpressiva.

-Hemos recogido esto un poco-li dic per entrar en conversa.

-Yah.

-Sois muy simpáticas...-dic rient.

-Yah,yah...

No parlo més.Es queda mirant fixemant la televisió amb una extranya expre-ssió que desconec en les noies del meu país.No sé amb quina de les dues em perdria per una illa desserta.Potser amb les dues alhora.En sec es recolleix el llarg cabell daurat amb una cua i s'em gira.

-¿Te queda tabaco Agriel ?-pregunta.

-Un poco...rúbio-li ofereixo mentre m'alegro que encara s'enrecordi del meu nom...

-Dame el mechego también pog favorgr...

I en sec treu una china més gran que la de la seva companya de pis. Comença a cremar un bon grapat.Aquesta té més ganes de fumar.¡Cuullo-ooons!

A continuació es col.loca en postura de flor de lotus i encén aquell dos papers.

-¿Sabes hacerg masajes?-pregunta amb sensualitat.

-No mucho...bueno...haré lo que pueda-vaig aprendre alguna cosa quan jugava a Rugby al equip del Reus Esportiu.

-Hazme uno por la espalda...entre el cuello i las vergtebras...

I jo accedeixo gentilment mentres em torno a ficar com una moto.¡Amb quines paies viu el maricón del Sergi!.Ella canvia de posició donant-me l'esquena.

-Aún no,un momengto...

Es treu la camisa blanca de màniga llarga.Jo observo al.lucinat la

seva esqueneta nua i sonrosada. I flipo més quan es desfà els sostens sense treure-se'ls del tot. Segueix fumant com si rés aquell supercanuto. Els alemanys sempre han sigut uns perfeccionistes.

Així començo a fer-li un massatget. No coneixo els punts estimulants de les noies com ho deu conèixer el Gilbert Trilles però actuo com puc...

-AGGHHMM QUE BUEEEGNOO-diu la Ingrid en tranç. Potser el canuto li comença a pujar. I jo segueixo acaronent suaument la seva eskena. ¡Quina pell més fina que tenen aquestes paies!. Primer començo pel coll però vaig baixant cap a altres llocs més interessants. Així una mà ja la tinc ataforada en el seu pit esquerra. Es dur i turgent com la de l'altra alemana. Sempre ha hagut bons ali-ments en aquelles terres del Rhin.

-Sube un poco más arribga porg favorgh...mmmmh.

Una mà la deixo tal com està, però l'altra la deslliuro entre el coll i les ver-trebres. Ella segueix xuclant aquell porro com si ho fés amb una altra cosa. Expira el fum aixecant i baixant el cap molt suaument. Els meus llabis comen-cen a tastar aquella pell tèbia d'anorèxica. Allò es un dia històric...sobretot quan menys t'ho esperes...

En sec truquen al timbre. Es la porta del carrer. Jo no m'aturo.

-¡Debe ser Serrgio-diu la Ingrid passant-me el canuto-Voy a abrigle...

I s'aixeca d'un bot deixant-me en tranç a mi. Em quedo plantat per segona vegada. ¡Cagún la puta!. Es fica els sostens i el jersei. ¡Au som-hi que aquí no ha pasao ná!

Obre la porta del pis mentres es sent com algú puja les escales frenètica-ment. Miro el rellotge. Son les vuit i quart. M'aixeco i surto també a rebre al Sergi.

Aquest arriba ofegadament. Porta un baix elèctric dintre d'una funda negra. Segur que vé de tocar d'algun lloc o altre.

-¡Hola Ingrid...ei Ariel!-saluda.

-Hola paio.

-Hola Serrgio.

-¿Qué heu fet fins ara?

-Veure la tele amb les teves amigues...

-¿La Nicole ha venido?-li pregunta a la Ingrid.

-Está duchándose...

-¡Estupendo!-exclama passant-me el baix i dirigint-se cap on son els lavavos-yo tambien me quiero duchar y ¡rápido!-exclama mentres s'allunya com una exhalació. En sec es sent com truca a la porta "Ei

Nicole, abre, abre que también me voy a duchar". La Nicole li obre la porta i el Sergi entra a dins com si rés. La Ingrid s'allunya cap a la cuina. Ja deu estar acostumada al comportament del meu col·lega. En sec es torna a obrir la porta del lavabo. Veig el cap riçat del Sergi. S'ha tret la camisa.

-Ei Ariel, no t'en vagis...espera't que torno aviat.

I tanca la porta corrent la balda. Acte seguit es comencen a sentir rialles conjuntes en aquell lavabo vaporós...la Nicole es la novia del seu germà. En fi tot queda entre família. Encara hi ha l'altre noia lliure. M'apropo a la cuina. Està fregant la vaixela amb un delantal i uns guants de goma.

-¿Quieres seguir con lo del masaje?-li pregunto sense entrar del tot.

-No ahog-ga no, lueg-go quizás...-respón secament.

Del lavabo es senten rialles orgiàstiques. El Sergi s'ho deu estar passant pipa amb l'altre paia allà a dins. Dutxant-se tots dos alhora. Una dutxa no farà mal a ningú...una dutxa.

-¿Y no quieres que te ayude?

-No gracias...

-Pues me vuelvo a ver la televisión...

-De acuergdo Ag-riel...

-¿No te apetece liar otro canuto?

-Luego quizás...

I segueix fregant els plats com si rés. Jo torno cap a la saleta d'estar. Les rialles del lavabo s'han transformat en gemecs frenètics. El Sergi se la està tirant com si rés...no potser. Reculo una mica fins on hi ha la porta tancada.

-AAGGHHMM SIGUE SERGGIOO SIGUEEE...

-AAAH...AAAH...AAAH...QUINAPASADAAA...

L'aigua segueix oberta. A dintre hi deu haver un xipoller que és massa. Ostres amb la Nicole aquella. No para. Amb una mica de sort podria haver sigut jo el que se la estés tirant...en fi no em faig masses il·lusions. Em recolço en aquella porta humida i començo a maniobrar...però no puc. Les altres dues vegades del cine me l'han deixat K.O....calla, calla, sí, sí, em puja em puja...I aquells dos fotent-li allà dintre. Només ens separa la porta. La enderrocaré...li fotaré un parell de mastegots al Sergi i em follaré a la novia del seu germà pel cul...pel cul...pel cuuul ¡AAFFGGHH!...ompló tot aquell pany de lleterada i pico a la porta frenèticament mentre em corru.

Però a dintre li segueixen fotent com si rés.

-¡AAGGH QUE BUEEGNOOO QUE BUEEGNOOO!

-¡YEAAAAH TIA,TIA;TIA;TIAAAAH...

La correguda del Sergi es un xic més tardía que la meva.En sec després d'una pausa de trenta segons li tornen a fotre.Aquestes alemanes son unes vicioses.Junt amb les franceses son les paies que més els hi agrada follar en l'Europa Occidental.De la mateixa manera que els llatins som els més cremats. O bé perque no es folla tant com es voldria o bé perque es fà amb parelles que realment no ens pertoca.La majoria de vegades t'has de montar una autèntica pel.lícula per fert'ho amb la novia del teu millor amic...

Netejo el pany pringós de semen amb el meu mocador i torno a la saleta d'estar a veure que diuen els de tele cinco.

L'altre alemana tant li fot el que faci el Sergi amb la Nicole allà al lavabo. Torna al menjador al cap de pocs minuts.Seu en una cadira a prop meu.En sec es gira i em somriu.Torna a tindre el cabell suelto.M'aixeco amb la intenció de fotre-li una morrejada però m'aparta la cara.

-No por favogrr...

Comença a cremar un altre cop aquella xocolata.Li intento ataforar un petò a la galta.No ho rebutja.Insisteixo fent-ho més a prop de la boca mentres li acarono l'esquena a veure si carbura.Segueix amb la mirada fixa en el putó costu.

-¿Tienes mas tabacog?-em pregunta.

-Si chata todo el que quieras...

Finalment consegueixo ataforant-li la meva llengua en la seva cavitat bucal.La merda que porto al damunt em fà passar de tot.Això funciona...

En sec tinc que separar-me d'ella per vomitar al terra.Tot el ví barrejat amb troços d'hamburguesa,patates fregides sencedes no digerides i altres porque-ries que m'he fotut per dinar en aquell burger.

-¡OH NO,LA ALFOMGBRA!-exclama llençant damunt de la taula tot allò que té a les mans.Salta a buscar una fregona urgentment.Repeteixo la vomi-tada en mig de grans arcades.Es tan bestia com la primera.Les tres mil pel.les que m'he gastat en el fast-food transformades en excrements vaporosos.¡Eecs!

Al cap de poc el Sergi i la novia del seu germà que no han parat de fornicar

allà a la dutxa durant tota l'estona,entren a la saleta d'estar.La Ingrid segueix netejant allò amb agressivitat.Els alemanys son molt nets.

El Sergi duu una mena de quimono japonés i la Nicole un albornoc

blanc amb el seu nom brodat a l'alçada del cor. Jo encara estic arrepenjat a la finestra prenent la fresca. Em sento fatal. Aquell ví de garrafa té la culpa.

-¿Qué passa Ariel?-em pregunta el Sergi seient-se entre les dos alemanes.

-He agafat una bona merda entre el vinachu i el costo...

-¿Qué vais a hager esta noche?-pregunta la Nicole.

-¿Qué vols fer Ariel?

-Podréim anar a sopar i a pendre algo...-sugerixo girant-me vers a ells. Ja comença a enfosquir el dia.

-Vaig chungo de guita darrerament...-afirma el Sergi.

-Tranquil que porto pel-les de sobres...

Mentres el Sergi i jo parlem amb català, les noies s'ens queden mirant extra-nyades. No acaben de pescar el que diem per molt de castellà que sàpiguen.

-¿Qué vais a hacer vosotras esta noche?-pregunta el Sergi.

-Tengo exàmegnes mañana-diu la Ingrid-. No puedo saligr de ninguna manera...¡en absoluto!

-Yo he quedado con un amigo de clase pag-ga ir a cenarg-diu la Nicole.

-¿El griego aquel?-pregunta el Sergi una mica quisquillòs.

-Yaah...pero venid si queréis. Luego pensamos igr a verg a Mike Oldfield

que tocag-gà esta noche...

Era la gira del "Tubular Bells II".

-¿Vols anar Ariel?

-Sí...¡i tant!...ja et pagaré l'entrada si vols...

El Mike Oldfield era el Mike Oldfield.

-¿Aún quedarán no?-li pregunto a la Nicole mentre observo com el seu pit dret s'obre pas entre la franja del albornòç. S'aixuga el cabell amb una tobollola i la sacsejada dels braços fà bambolear les seves glàndules mamaries a través de la roba.

-Yaah...però valdràn más cag-gas...tres mil quinientas...yo las compré el otro dia y me costag-gon tres mil pesetas...

A continuació anem tots tres a sopar amb el vehicle de la Nicole. Es un opel astra de color blanc amb matrícula alemana. Aparca en el parking de la plaça Catalunya i ens dirigim a un restaurant de les Rambles. Allí l'espera el seu amic. Es un grec afincat a Barcelona fill d'un diplomàtic o algo així. Es diu Alexis Alexiades Karnassos. Estudia

turisme com ella.

-¿Quí es aquest paio?-pregunto sorprés al veure com li fot una bona morrejada a la Nicole només trobar-se.Inclós li apreta el cul davant nostre en la entrada d'aquell establiment.

-Es el seu novi...-diu inexpressivament el Sergi.

-¿Però que no surt amb el teu germà?

-Es una paia de dos novis com la majoria.Si li falla un,en té un altre de repost...almenys això es el que em diu.

-¿Això es el que diu?

-Això es el que diu.

-I tú mentrestant te la fas petar a la dutxa...-dic guinyant-li l'ull.

-Li agrada follar amb mí...rés més.

-De puta mare ¿no?

-De puta mare...

-¿I a la Ingrid no te la beneficies també?

-També es deixa caure...però no tant com la Nicole.Es més formal.Té un novi alemany que la truca cada dia...

-Vaja...

La Nicole ens presenta al seu maromu i entrem tots plegats a l'interior de la pizzeria.Per raons estomacals no jalo gaire.

Acabem de sopar abans de les deu.Els del establiment son prou ràpids perque no hi ha casi ningú.El concert no comença fins a quarts de dotze.

Tenim temps per anar a pendre una copa a un pub de les rodalies...hi ha música en viu.Un cantautor o algo així.

-¡Mira Ariel!-indica el Sergi quan estem allà-tú també podries fer el mateix en plàn baretos.Guitarra acústica i ja està.

-Si, ja ho he fet alguna vegada en comunions i festes de compleanys.

El paio que canta intenta interpretar el "Light my fire" dels Doors amb un sò José Feliciano,però li queda com una puta merda...a mí em quedaria pitjor...a vegades en la música les coses que no es poden fer,més val no fer-les.

Al cap d'una hora anem a veure al Mike Oldfield...l'entrada val tres talegos i mig tal com ha dit l'alemana.El lloc on toca es la plaça de braus de la Monumental.Anys abans havia anat amb el Xavi Portero a veure el Monsters of Rock 88 on actuaven IRON MAIDEN,METAL.LICA,HELLOWEEN i MANZANO.

El Mike Olfield toca una hora justa. amb el seu grup de cinquanta músics.Tots a dalt de l'escenari.Hi ha bufagaites escocessos i tot.Sona

igual que el discu. Només fan allò. Una hora justa i apaguen les llums de l'escenari. La penya xiula, vol més música.

-¡Fill de puta torna'm les tres mil cinc-centes!

-¡Métete el tubulá bels por el culo, cabrón!

-Fuck-off English.

-Fffiiuu, ffiuuu.

-¡Tócanos algo más capullo!

-Fffiiiiuu, fffiiiiuuu....

-¡Me follaré a tú mujé y a tu hija joputa!

¡Al.lleluia!, en sec es tornen a obrir les llums i surt ell sol amb una mandoli-na. Li sona de puta mare. Toca tres cançons d'aire folclòric que fàn botar a la gent. Saluda acotant el cap cortésment i s'acaba l'espectacle del tot. Al Mike Oldfield no li agraden massa els directes. Lo seu es gravar bóns elepés i prou.

I el públic acaba respectant-li la seva manera de veure la música.

El Sergi, la Nico amb el grec i jo ens esperem a fora del recinte a veure si el veiem sortir i li podem demanar un autògraf o fer-nos una foto amb ell. Això ha sigut idea de l'alemana que sempre porta una camera al damunt. L'ha tret del cotxe perquè no se la deixaven entrar al concert. El sergi i jo passem de tot.

-¿Anem a fer una copeta en aquell bareto?-li pregunto.

-Hi ha massa gent...-diu amb poques ganes. No li farà gaire gràcia deixar sola a l'alemana amb el grec aquell que no para de sobar-la davant nostre.

-¡AHOGA SALE, AHOGA SALE!-xiscla aquesta com si li dongués un orgàsme. Als alemanys els hi ha agradat molt la música. Ells van ser els primers en idolatrar als compositors enaltint-hos a la categoria de semideus. Tot això des de la època de Mozart o Bach. També van ser ells qui van descobrir veritablement als Beatles allà a Hamburg.

En sec surt un BMW amb gent corrent alrededor, a l'interior hi deu haver el Mike Oldfield. La Nicole comença a fer fotos com una desesperada mentres empaita aquell vehicle. Ella corre més que els altres fans. Fins i tot arriba a picar en una finestra lateral. El BMW s'atura mentres es baixa el vidre automàtic. Una mena de gorila se la queda mirant com dient "¿qué et passa

idiota". La Nicole s'atura paralitzada no sap que fer. Ha vist al Mike Oldfield sentat allà al seient del darrera. La finestra es torna a pujar i el BMW s'allunya cap a l'hotel Ritz que es on s'hospeda el famós músic.

El Sergi i jo no parem de petar-nos el cul, mentres l'altre la consola

del desplant que li ha fet el Mike Oldfield, ¡el seu ídol!

El grec aquell ha fumat més costó que tots nosaltres junts. I durant tota l'actuació s'ha pegat com una lapa a la nostra amiga. Però el Sergi és el qui veritablement se la beneficia. En fa coses de parelles. Quan una paia està molt bona i es deixa, ja se sap...

Tots tres tornem a casa quan és la una de la nit. El grec per fi ha fotut el camp. El Sergi m'ensenya el quarto on haig de dormir mentre la cosa està equilibrada. Dos païos i dues paies passant la nit en un pis. De puta mare.

Mentre em començo a treure la roba, sento com els altres dos es ficen al llit al quarto del costat. En sec es sent una altra veu. Han despertat a la Ingrid. ¿Tots tres dormint al mateix quarto?, no pot ser... Decideixo investigar. Doncs sí, el Sergi s'ho torna a fer amb la Nicole en un immens llit de matrimoni. La Ingrid dorm a l'altre extrem del mateix llit donant-lis la esquena, passa de tot. Tenen unes veletes encesses i la porta totalment oberta.

-¡Ei Ariel, entra home, entra amb nosaltres!- m'ofereix el Sergi.

-Anava al lavabo i us he vist...

Tots dos jeu en pilotes. Tant els hi fot. Com si estiguessin en una platja nudista. El cos de la Nicole té una forma fenomenal com les seves caderes. El Sergi se la treu del damunt encara que no han començat del tot. La Nicole

no para de riure mentre li dona un pessic al cul de la Ingrid que intenta dormir. Aquesta només dú les calces ficades. La paia renega amb alemany sense obrir els ulls.

-Ajeu-te amb nosaltres paio que farem un llit rodó amb plà rock star...

-¿Vols dir?

-Sí home, ¡vinga! que a partir d'ara tocarem junts als FLANGERS tíiuu... ¿et mola la Ingrid no?

-Mmmm, m'estimo més la Nicole, posats a triar...

-Aaah, ja, ja, ja, fill de puta-riu el Sergi passant-li un canut més gros que la seva verga empinada a la Nicole.

Així doncs estimat lector, sense pensam'ho dugues vegades em vaig ficar en aquell llit immens. La Nicole torna a fumar mentre em mira amb ulls de gata calenta. És una visiosa com totes les alemanotes que he conegut.

-Ostres paio com t'ho montes-dic mentre em baixo els calçotets.

El Sergi s'aparta de la Nicole i comença a acaronar l'esquena nua de la Ingrid. Aquesta sembla que només vol dormir. Però el Sergi es troba

situat estratègicament. Sap on ficar la punta dels dits.

La Nicole em pasa el canuto mentre em comença a acaronar la meua verga empinada. Està molt bona, però que moouult boonaaa.

-No llevo preservativo-dic exhalant el fum.

-NO IMPORGTAA..

En treu un de la tauleta de nit, l'obra i ¡FLAP! mel fica d'un sol moviment. Aquestes paies van preparades per la vida. Sí senyor...

El Sergi ha conseguit converger a l'altre alemana. S'han ficat a fer un seixanta nou sense preludi. Jo li faig veure a la Nicole que també ho vull fer. Ella accedeix. Ho sap fer bé...cap puta me l'ha mamat tan bé com ella, mmmmmhh.

Només falta que les dues siguin lesbianes com en les pel·lícules, però no ho son. No arriben a tant. En sec exploto en els llabis de la Nicole. Ja me l'he cascada tres vegades per la tarda i el virot em farà un mal horrible. Però la marihuana sempre m'ha possat com una moto. És un bon afrodisíac.

-¿Qui eg-ges que me ponga encima o debajo?-pregunta la meua teutona amb la veu viciosa.

-Encima mismo nena...-dic sense parar de fumar aquell de tres papers.

I la paia s'ho farà de puta mare. Ara es ella la que vol disfrutar. Comença a pitjar a poc a poc. Sembla que no li acaba d'entrar bé. En sec s'atura i comença a bombejar com una condenada. Gemega que dona gust. Els cabells rosos li tapen el front mentre li acarono els mugrons durs i erectes. Ah, Ah, Ah...i vinga...no sé si aguararé una altra. El putó preservatiu m'apreta el virot de mala manera. AAAAH, AAAH, AAAAH...el Sergi també li fot a l'altra. Se la tira pel darrera. Els cabells llarguíssims de la Ingrid s'han enredat entre el virot del Sergi. Però ell segueix pitjant com si res. Ah, ah, aah...

-¡Vamooosg...vamooosgg,yaah,yaah!-exclama la Nicole damunt meu.

-Aaaaaah...aaaaah...¡Mocagundeeuuu!-i eiaculo per cinquena vegada en aquella tarda. El meu rècord son set corregudes en un dia o sigui set cops en vint-i-quatre hores...els meus amics ja em coneixien com el "semental de Reus" o el "Toru del Baix Camp" tot just quan ja tenia divuit anys...llàstima de la meua timidessa que sempre m'ha ficat barreres a la hora de contactar amb noies.

Acte seguit canviem de parella. La Ingrid també vol follar amb mí. El Sergi ja ha començat a bombejar a la Nicole. Son infatigables. Deu ser la

força de la costum. També hi ha lluna plena.

Aquesta vegada soc jo el que es fica damunt de la paia. Li faig entendre que també li ataforaré el virot pel darrera. Tal com ha fet el Sergi. La Ingrid es més primeta que la Nicole. Però també té un cos meravellós. No es una model però poc li falta. Segur que la paia que es tira ara el Júlio Iglesias no està tan bona com ella. Comença a gemegar amb la veu més aguda que la Nicole. Allò encara m'excita més...té puta, té i té fins al fons.

Potser no en sortiré viu d'aixó, però el fet de morir cardant, deu ser una de les millors maneres de palmar-la.

-Si vols coca, aquí en téns...-anuncia el Sergi mentre em passa una capçeta a d'argent amb uns quants grams. Potser es bona idea. Així en sec trec la titola del cony de l'alemana. Aquesta xiscla "Aiiiiixx". Li hi fet mal. Apenes m'he ficat una llepadeta de neu en la punta quan noto que la seva mà me la estira de nou cap a dins. ¡I vinga dale al manubrio!

Potser es pitjor el remei que l'enfermetat perquè el membre se m'adorm de mala manera però el tinc tan trempat com en la primera correguda malgrat que no acabo mai d'eiacular...Li foto fort amb totes les meves energies. La paia es torça més que abans. Bombejo per sota del seu cul primet...ARG, ARG, ARG.

Mmmm...tota una delícia. Allò es un bon postre durant aquella nit de folleteig.

Ella es corre al cap de pocs minuts. A través del latex, noto un petit fluxe de la seva cavitat vaginal. Respira més frenèticament AH, AH, AH..., tal com ho faria una paia com la Winona Ryder empalada pel oso Yogui. Els seus xiscles son mes aguts que mai. AAIIIIHH...AAIIII...plora i tot de dolor mentre babeja com una

porca. Mai he vist a una paia ficar-se d'aquella manera.

Comença a patalejar per sota meu mentres torça el cós com una serp.

-¡Joder t'iu!- exclama el Sergi parant de follar amb la Nicole.

La veritat es que allò de la coca no ho havia probat mai. La tinc super dura, però no noto res, es quelcom semblant a quan em van operar de la fimosis

als dotze anys i el metge em van fer anestèsia local.

Si no arriba a ser per les cinc vegades anteriors l'efecte encara seria pitjor.

Però amb això de sucra-la amb la farlopa s'ha d'anar al tanto. Si et passes s'et pot colapsar el fluxe sanguini i crear-se una gangrena...

¡AAAY! la paia m'esgarrapa un troç del genoll. Li ha donat un atac d'histè-

ria orgàsmica. Jo no vull ser menys i li torno l'esgarrapada amb les ungles

dels peus. Potser farà un més que no me les tallo. Ella xiscla patalejant amb més

força mentres li subjecto les mans perquè no em faci mal. Vol que segueixi

fotent-li una miqueeta més. El seu cony deixa anar més fluïds d'aquells. La

paia es corra que dona gust.

-¡Joder paio quin semental estàs fet!- xiula el Sergi mentres la Nicole li fa

una mamada. Es mira envejosa a la seva amiga que en un principi només

volia dormir. Sí dormir, ¡ja!. Totes les dones son iguals.

Al cap de cinc minuts la Ingrid reposa als meus braços de la manera més

dolça que he vist en una noia. Demà si no em farà massa mal el virot, repetirem amb més tranquil·litat. Malgrat que en un principi em molava més la Nicole.

Veig que fer-ho amb l'altra m'ha donat més morbo i m'he excitat més.

Aquestes paies que semblen anorèxiques també tenen el seu punt. No sé, coses meves. No m'adormo fins a les sis del matí. Vaig diversos cops a dutxar-me amb aigua freda a veure si em baixa la empalmada. Em dura tota la nit. Però es que no sento res de res...

Quan em desperto a les dotze del mitjà, les nenes ja han volat. Bufo quina nit. Dues alemanes autèntiques. Tan rectes, tan fredes en un

principi...tan segures d'elles matèixes,tan feministes,tan autosuficients...(llegir lentament)...¡TAN VICIOSES!

Si us ho feu amb alguna d'elles em donareu la raò.Es igual que la noia sigui advocada,estudiant,prostituta,dona de fer feines,massatgista o mestre d'escola...totes les alemanes tenen el seu punt.I si no digueu-li al Klaus Kinski que s'ho feia fins i tot....amb la seva filla,la Natassia Kinski.Als alemanys la processò els hi va per dintre i no cauen bé a cap europeu,per motius històrics i

psicològics,així com els anglessos tenen allò de circular per la esquerra,ells tenen altres coses,però creieu-me que les seves dones son una pasada.

¿Eh?¡Una pasada!

El Sergi també es desperta al mateix temps que jo.Té una resaca de fumar porrrus increíble.Ja sento el virot entre les meves cames.Em farà molt de mal.Potser no tornaré a fullar fins a l'endemà.M'he quedat sec del dia anterior...

Ens fotem un esmorçar de putíssima mare i sortim a donar un tomb per Barna a veure quines païetes hi ha pels carrers de la ciutat comtal.El menjar de les alemanes ha sigut boníssim.Quasibé els hi em buidat la nevera.Jo m'he fotut sis dels vuit iogurts que hi havien.Un mateix s'ha d'alimentar bé per si es carda de nou.

-Paio no vegis com ronques-diu el Sergi un cop em agafat el primer metro de la línea blava.

-¿Us he molestat molt?

-Cullons,¡i taant!...-respón rient-per mi que les paies s'han espantat i tot.Per això han fotut el camp bén aviat.No van a classe fins a les nou del matí i a quarts de vuit ja havien marxat...

-¡Vaja amb les teutones!-dic amb un bufec-.¿Qué vols fer ara,on vols anar?

-Doncs tinc la intenció de recorre la línea blava sis vegades i la verda sis mes...

-¿Eh?

-Tú fés el que vulguis...

Me'l quedo mirant incrèdul "¿qué diu aquest ara?".

-Es la meva devoció cap al Deu del progrés underground...a més tinc el pressentiment de trobar-me a algú important si segueixo en el metro...

-¿Vols dir?-pregunto extranyat.

-Sí,ho faig molts cops això...es una nova mística sub-urbana.Hi ha

gent que s'en va a la muntanya o a la costa...jo prefereixo fer-ho al metro de la ciutat...

Quan el Sergi parlava, feia tot el que deia. Allò d'anar tot el dia amb metro fins que tancaven les estacions devia ser una moda que venia dels estats units... (per variar), algo que tenia que veure amb la forma de viure dels "home-less"...el Sergi sempre havia estat a la última en tot això.

-¿I fins quan t'hi estaràs aquí dintre?

-El meu record son dotze hores seguides...

-¿Dotze hores?, ¡mare meva!

-Jo tinc fé en el que faig, no es cap paranoia de les meves... a partir d'ara la humanitat ens acostumarem a fer una vida totalment soterrània... quan desapareixi del tot la capa d'ozò, ens haurem d'apanyar-nos en viure en els primers llocs que trobem per a resistir la embestida dels raigs ultravioleta...

-¡Dotze hores fotut en els metros...!-exclamo en tranç.

-Moltes vegades només torno a casa per dinar i dormir...ahir portava des de les sis del matí quan et vaig trobar...

-¿Ahir?

-Sí, quan anaves cap a casa meva...

-¿Anaves de metro en metro?

-Sí...

-Suposo que això més endavant tindrà un nom propi com el "puenting" el "zapping" o coses així...-dic aguantant-me el riure. El Sergi sempre ha sigut increïble. Per això em molava tant que entrés de baixista al grup.

-Quan arribi el moment vull estar totalment preparat per ser un capdavanter en aquesta revolució sub-urbana...

Ho deia en serio. El Sergi era el Sergi. Havia abandonat els "BLACK DOG" un grup de puta mare i amb un gran pervindre musical, per anarse'n a buscar el seu karma en una secta cristiana comunista francesa. Tot això una setmana abans de grabar per a una discogràfica que els hi pagava les depesses de l'estudi... ara li agafava per allò dels metros de Barcelona.

-¡Vinga tío uneix-te a la causal- insisteix- més endavant farem aquí mateix, un concert amb els FLANGERS fins que la policia ens foti fora...

-Molt bé... però a la pròxima estació baixarem per pillar unes begudetetes si no t'importa...-dic seguint-li la corrent.

-¡Guay tío, guaaaay! ¡Visca els FLANGERS!- crida en l'interior d'aquell vagó de metro. Tothom es gira. Però el Sergi passa de tot. Era un bon baixista. Una rock star, sí senyor... i aquelles alemanes sortirien en el primer video-clip que fesim del grup, je, je, jee...

Epílog

El Sergi mai arribà a tocar el baix amb els Flangers. En sec s'ho va vendre tot per comprar-se un saxo, quedant-se vivint definitivament pels metros de Barcelona. De quant en quant encara m'el trobo tocant mentre la gent li tiren monedes...

Així que no em va quedar altre remei que proposar-li al Dubi que entrés a formar part del grup. Allavors encara hi havia el Gaspar Corts a la bateria i l'Isaac Albessa a la guitarra...

La resta, ja es història (¡i quina història!).

NOLICABIA

Historia de una nit de folleteig indecent

Era una nit d'estiu...una d'aquelles nits calentes i pringoses on la suor fluïa obeïnt a un procés de liquofacció que procedia fonamentalment dels meus genitals.

Aquella nit em quedava a dormir a Reus...feia el torn de dues a deu en una fàbrica de Tarragona. La feina m'havia deixat baldat del tot. Tots els caps de secció son uns explotadors de merda...en totes les feines sempre hi ha algú que està a dalt donant ordres sense fotre res i els de sota trencant-nos la esquena. Mani qui mani, la humanitat sempre s'ha mogut igual. Sempre hi ha els de dalt de tot de la piràmide i els que aguantem el pes des de sota. Els Egipcis eren uns genis, ja ho havien dissenyat bé...des de allavors sempre ens han donat pel cul...uns amb vaselina i altres sense. Manin els blaus, els verds o els vermells, la roda sempre ens atropella igual...i això que la movem naltros mateixos...l'home només estava bé allà al paradís quan era un simi, fins que algú procedent del cel ens va donar "intel.ligència" mitjançant inseminació artificial. I a la llarga potser vam ser un experiment que se'ls hi va escapar de les mans...¡pobres marcianitus!

Vaig aparcar el cotxe al meu carrer mateix. Una tizona blava. De nit ja no s'havia de pagar. Era igual, ja devia i encara dec més de setanta mil pessetes en qüestió de multes de parquímetres a l'AMMERMERDAM.

¡Perdò!, vull dir AMMERSAM...

Com deia abans, els egipcis eren molt intel.ligents, també havien inventat la roda, millor dit, sabien desenvolupar el cercle matemàticament per crear la roda, el carro, el cotxe, el motor i la puta cadena del water...¡XOOOOFFFFF! ja pendre pel cul!

Quan vaig tancar el pany amb la clau, algú em cridà desde l'altra acera del carrer...

Era la Iolanda Llauredò. Caminava depressa cap a mí. Era la novia del Robert Martí, un dels meus millors amics. Ens coneixíem des de que

anàvem a parvuls a la escola Montsant.

-Hola nena- vaig saludar.

-Hola chatu...- contestà amb simpatia.

-¿Com ha anat la excursió amb el Robert?

-¿La excursió amb el Robert?- preguntà ella escarnint-me la veu.

-Sí, la excursió amb el Robert...¿com us anat?

-¡Molt bé capullu!- exclamà pessigant-me el braç.

-¿Qué passaaa?- vaig preguntar-li sorprés.

-¿Per qué no em vas trucar aquell dia?

En sec semblava encessa. Els seus ulls marrons eren com els de la serp Ka abans d'hipnotitzar al Mowgli.

-No hi vaig pensar...je.

Ella rebutjà la meva abraçada conciliadora.

-Segur que ha vingut la teva amiga alemana...

-¿La Nicole?

-Sí.

-Doncs no, encara no ha vingut... fins l'octubre no vindrà com cada any...

-Ah.

Me la vaig quedar mirant de dalt a baix, era la parenta d'un dels meus millors amics tal com he dit abans. Aquella parella tenia data de noçes i tot. Es casaven pel febrer del 97 a parroquia de la Puríssima Sang de Jesucrist de Reus.

-¿Vols pendre algo?- vaig preguntar.

-No porto ni un duro.

-Doncs anem a casa meva si et sembla...

-¿Qué hi son els teus pares?

-Son de vacances al Brasil no tornen fins d'aquí deu dies...

-¿I el teu germà el Joel?

-Avui té guardia nocturna a l'hotel on treballa...

-Doncs anem, tinc ganes de parlar amb tú durant una estoneta.

Semblava empenyada, no sé per quin motiu exacte. Moltes dones semblen estar enfadades o malhumorades per un motiu desconegut...a casa, a la feina, de copes...sempre hi ha alguna cosa que els homes mai podem esbrinar. Però aquest malhumor que mostren vers a nosaltres, els hi dona un cert atractiu.

La vaig abraçar per la esquena morena mentres caminàvem. Aquest cop es va deixar. La meva mà va descendre progressivament fins al seu culet...també es va deixar...fins que vaig apretar una miqueta.

-¡Escolta maco!

Ens vam aturar en sec.

-¿Qué?

-¿Quí et penses que soc jo?

-La lolanda Llauradó la novia del meu millor amic...

-Mira...lo del Robert i jo, ja s'ha acabat, tal com et vaig dir l'altre dia...

Vaig afluixar la mà...

-No m'ho crec...

-Sí, sí...un dia ho altre tallem...ho deixem estar.

-¿Després de sis anys?

-Després de sis anys...- va respondre amb fermesa-. Per això volia parlar amb tú...amb intimitat.

-Doncs anem a casa.

No convenia massa que ningú ens veiés junts a aquelles hores de la nit. Anessis on anessis, sempre et podies trobar amb algú...el meu amic era un personatge prou conegut per la ciutat. Era regidor de l'ajuntament de Reus a banda de tindre un prestigiós consultori psicològic en plé centre de la ciutat... jo en canvi era un pringat que treballava eventualment en una fàbrica de sabates.

Vam pujar fins al segon pis.

-¿Com us ha anat la excursió pel Pirineu?- vaig preguntar tornant-li a tocar el seu culet camós i erecte.

-Molt bé, molt bé...- aquest cop ja no va oferir resistència. Tenia el cap en un altre lloc...

Temps enrera havia anat darrera d'aquella paia, però sempre havia passat de mí. Només m'utilitzava per ficar gelòs a l'altre...i ara que tot just anaven a contraure matrimoni, en sec s'havia interessat per la meva persona...o era un capritx del destí o era una altre cosa..

Vam seure al mejador deprés d'apartar les dues guitarres acústiques que descansaven damunt del sofà de cuir verd. La de dotze cordes era la meva, l'altra, se l'havia deixat el Toni LLort. Tots dos havíem estat tocant la nit abans.

-¿Com et va amb la música?- preguntà seient-se en un extrem del sofà.

-Molt bé, anant fent...la setmana que vé toquem a la fira de l'avellana de Riudoms...

-¿Tú sol com a cantautor o amb el grup?

-Amb els FLANGERS...

Vaig treure l'ampolla de ví de la nevera destapant-la amb certa classe. La meitat del suro es va quedar entre el líquid vermellós.

-¿Qué us passa doncs a tú i al Robert?

-Doncs que estem a punt de tallar...

-¿Per qué?- vaig preguntar mentres em seia al seu costat.

-Ja no hi ha aquella espurna inicial- explicà-. Crec que realment no m'estima, només surtim per aguantar la rutina. No sé, es difícil explicar-ho.

-Això també passa amb altres parelles...

-Però es que no m'acabo de veure'm cassada amb ell, no crec que duressim massa...i per això no vull acabar d'espatllar-ho...

-¿I necesites liar-te amb mí per acabar de decidir-ho?, ¿no?- vaig preguntar acaronent-li la seva cuixa nua.

-¡No, no, no es això!- exclamà apartant-se de mi.

-Vaja...¿doncs qué es?

-Es que...en fí...no sé com dir-ho- explicà amb els ulls humits-. Crec que en el fons sempre he estat enamorada de tú...

-¡ Sí home !- vaig exclamar apurant la meva copa.

-I no puc aguantar-ho més...al final he vist la llum...realment sempre he estat enamorada de tú...estas al meu cap, ja totes hores del dia!...per això crec que es un error casar-me amb el Robert. ¡Ho hem de deixar estar!...¿comprends?

-No.

-¡Imbécil!- va insultar aixecant-se precipitadament. Vaig impedir-li el pas.

-¿On cony vols anar ara?

-¡Ets un cabró!...l'altre dia em vaig quedar a l'habitació de l'hotel fent veure que estava malalata mentres els altres es banyaven a la piscina...i tú no em vas trucar...¡m'havies de trucar aquell dia!- xisclà tota furiosa. Allavors era com aquella paia m'agradava realment.

-¡No em cridis així estúpida!

La vaig empenyer contra el sillonet que hi havia davant nostre. Les copes de ví rodolaren buides pel terra sense escombrar.

-¡Et demano consol i em rebutjes com si rés! -exclamà amb llàgrimes als ulls.

-Mira...la veritat es que n'estic fart del culebró que dus entre mans...

La tenia immobilitzada pel coll. La seva expressió era una barreja de ràbia i espant. Allò em començà a excitar de debò...i les llengües a la fí

es van caragolar frenèticament a l'interior de les nostres cavitats bucals...havien sigut tres anys d'espera. Per fí.

La meua mà lliure va anar directament cap a les seves calces buscant-li la obertura. Potser vam estar tres minuts sense dir res. Allò era un...un...un frenesí ardent...jaixò mateix!. Però en sec em va començar a rajar sang del nas, li vaig embrutar sense voler la part de dalt d'aquell vestidet d'estiu. Llàstima que encara no se l'hagués tret del tot.

-¡Ariel, para, para!- exclamà tota espantada.

-Ostres, sempre m'ha de fastidiar el puto nas...

Allò era fruit d'una baralla que havia tingut a l'escola amb algú més gran que jo. Desde allavors les cavitats nasals no em funcionaven massa bé...sí.

Vaig ajeure'm al terra perquè se'm passés. Trigaria uns quants minuts. Ella es sentà suaument damunt de la meua cintura...

-¿I si talles amb el Robert on aniràs a viure?- li vaig preguntar.

-Tornaré a casa meua...

Feia dos anys que compartia pis amb el Robert i no podia tornar amb els seus pares així com així. Sa mare que era una alcohòlica perduda, estava tant boja com ella. Només s'aguantava de peu amb els tranquil·lizants que prenia a totes hores... però la lolanda ja havia fotut el camp de casa als setze anys per anar-se'n a viure amb un pintor que vivia en un pis de la plaça de la Farinera. El paio tenia trenta anys més que ella. Estava separat de la dona i li pertocava mantindre a un fill adol.lescent sota la seva custòdia. Però l'home aquell era amic dels seus pares i anava tirant amb la pintura...era un prestigiós bohemí de Reus.

-Vas tornar a casa quan començaves a sortir amb el Robert ¿no?

-Sí...però em van fotre fora per segona vegada...Ma mare es una imbècil i totes les meves germanes li fan la pilota menys jo que soc la gran- va dir mentres em baixava la bragueta dels texans.

La senyora Paquita l'havia fotut fora de casa per segon cop perquè la va enxampar fent-s'ho amb el fill d'aquell pintor. Era un noi de quinze anys tendre i roset que casualment per allavors sortia amb la germana menor de la lolanda: la Marta Pàmies... el noi i la lolanda s'estaven revolcant pel terra de la cuina tot just quan sa mare tornava de la parada de verdures que hi tenia al mercat central. Els pares de la lolanda tenien...més ben dit encara tenen, una gran parada de verdures al mercat central.

El Conradet que era així com es deia el noi, havia anat a buscar a la Marta per donar un tomb pel Sarri. Però com ella que encara no havia tornat del insti, la Iolanda el convidà a pujar a dalt perquè s'esperés...i la senyora Paquita que va arribar en sec de la feina perquè necessitava la seva dosi de tranquil·lizants els va engantjar en pilotes, valgui la redundància.

Allò li va sentir molt malament a la Marta, que era la mimadeta de la casa, va estar malalta unes quantes setmanes pel disgust...i la Iolanda, ja sortia oficialment amb el Martí desde feia messos.

Aquella noia era així, i per aquella època li va començar a vindre la fama de ninfòmana perduda entre tota la colla dels amics que havíem anat junts a l'institut. A més en les tertulies del cafè del Centre de Lectura sempre es comentava que la Iolanda cardava de puta mare i allò estimat lector, era el que més m'interessava d'ella.

-Millor que segueixis sortint amb el Robert...- li vaig dir mentre ella maniobrava el meu orgue progenitor-. No em fa cap gràcia que hagi de deixar el seu pis per culpa meua i tinguis que tornar a viure amb tons pares...

-¡Tràquil que no em passarà res... ja se valdre'm per mi mateixa!

-Però es que totes les feines que trobes no et duren ni dues setmanes...

-¿I qué vols dir amb això?- preguntà allunyant la mà del meu paquet.

-Doncs que no comptis amb mí per anar a viure junts, tal com fas ara amb el Robert. Jo ara no tinc ganes de fotre el camp de casa encara.

-Doncs ja téns trenta anys...

-Trenta-dos.

-Doncs aixó...a més ja t'he dit que m'espabilaré per trobar alguna cosa...

-¿I amb el Robert quan penses tallar definitivament?

-Aviat...aviat- digué agafant-me-la de nou.

-¿Com qué aviat?

-Doncs que tú i jo ja hauríem d'anar quedant mentre a la llarga tallo amb el Robert.

Allò no m'acabava de convençer. Em sentia com una mena de segon plat.

-¡I una merda!- vaig exclamar incorporant-me. Ja no em sortia sang del nas.

-¡Ostres Ariel!

-¿Qué?

-¡Qué grossa la téns paio!- va exclamar amb una rialla sensual.

-Vine aquí,vine aquíiii!...- vaig dir entre dents mentres la seva mà tornava a maniobrar.

Li vaig ataforar de nou la meva llengua en la seva boca. Aquella boca que feia unes mamades extraordinàries, segons deia la penya.

El Robert era un cremat de merda...com ho som tots el païos, i de segur que només estava enamorat de la lolanda perquè ho feia molt bé al llit i prou. Per això arribava a aguantar a una paia com aquella, tan li feia els comentaris del grup sobre la seva parella...però la realitat era que tampoc podia trobar res millor. Jo tampoc, per això tots dos havíem acabat enamorant-nos d'una "buscona" amb certa classe i renom dintre del panorama reusenc... les guiris només duraven un estiu i no es podia tindre divuit anys tota la vida per poder cardar cada nit.

-Tallaré amb el Robert si vols Ariel...mmmm- va dir amb els llabris tremolosos.

-Al contrari...segueix amb ell...¡cassa't i tot!- vaig respondre amb la veu ofegada per la excitació que em transmetia. M'estava ficant a cent de veritat. Sabia fer anar la llengua entre la punta del meu capullo. Jo no parava de palpar-li l'interior de les seves calces. En sec va deixar de succionar i vaig notar la seva boca humida en la meva orella.

-Ariel...femm-ho...femmmmff-ho...mmm

-¿Ara?

-Mmm...siii...siii...aaaa...aaaaa.

La veritat es que no m'hi podia negar. ¡Ojalà totes fossin com ella!

-Doncs anem al meu cuarto-vaig ordenar.

El llit estava desfet i desordenat com la resta de l'habitació. Feia només una setmana que havíem decidit liarnos ella i jo, la cosa anava força bé. Els meus remordiments vers al Robert eren totalment nuls, perquè ell hagués fet el mateix que jo en el meu lloc. Segur.

-¿Téns preservatius?- preguntà mentres s'acabava de treure's la roba d'estiu.

-Doncs no, ho sento...no esperava trobar-te tan aviat.

-Bé, es igual...

Tornà a maniobrar el meu aparell mentres es col.locava damunt meu amb les cames semiobertes. Anava molt calenta. Com jo.

-¡OOOH QUINA PASADAA...LA TENS GRANDOTA!- exclamà tota excitada.

-Això diuen moltes...

I vam començar a fornir de manera tranquil·la. Vaig deixar-me anar,

que ho fés tot ella. Més endavant ja veuríem...

-¡AAAI, ESPERA´T!- va xisclar amb veu aguda.

-¿Qué pasa?- vaig preguntar tot excitat.

-UN MOMENT UN MOMENT, QUENO M´HI CAP ENCARA- grinyolà entre dents.

Allò era veritat, no li cabia del tot. Anava fent pressió com una desesperada perquè li entrés millor. Potser era un factor inusual en una noia com aquella... la gent a vegades xerra massa.

-¿Qué pasa?, ¿al Robert li cap i a mi no? -vaig preguntar amb la veu engolida.

-Es que el Robert la té més primetaa, aaai, com a més escanyolidaaa...augf, més petituneeta- va dir tota nerviosa. Allò li costava d´entrar-, auugf...aaaagh...mmaah...mmaah...buuf.

Finalment el orgue progenitor encaixà en la cavitat femenina i vam començar a bombejar frenèticament amb aquell ritme característic.

La lolanda era una noia primeta de vint-i-tres primaveres, tenia el cabell castany i llarg que li arribava fins als hombros. No era ni massa alta ni massa baixa. Fins als trenta es conservaria bé. El que més m´atreia de ella era la seva davantera, que la formaven uns bons pits erectes i carnosos. La seva figura sempre em recordava aquells taronjers de tronc i branques esquífidés, però que encabat produeixen taronjes grosses i sucoses que arriben a pesar mig kilo.

Així era ella, la lolanda Pàmies, la que prenia píndoles anticonceptives a grapats, però el seu noi no es treia el cundó ni per anar al lavabo...mai et podies fiar d´una paia com aquella, però com deia el James Bond "en el risc es troba la emoció", per això m´havia decidit a cardar amb ella sense cap mena de protecció...

Hi havia algu de la colla que deia, que quan la lolanda vivia amb aquell pintor, el Conrad Bofill, li fotia les banyes amb tots els seu amics. Fins i tot arribava a fer-s´ho amb el butaner... jo notava les lliçons que havia après d´aquells homenots quan encara era una tendra adol.lescent.

Acte seguit vaig decidir canviar de posició arremetent-la sense pietat, mentre ella gemegava escandalosament per sota meu. No hi havia dubte de que el meu rabò la deixava satisfeta. Li anava a tapar la boca amb el coixí, però estava al terra i no arribava per engrapar-lo. Els veïns...ja se sap...

-AGGHH...UFF- cridava la molt gossa- SEGUEIX ARIEL..., SEGUEIX...QUE BOONA LA TENS...KAGROSA,AA...AAAAH.

-Això diuen totes...mira com et violo. Ja, ja, jaaa.
-TIU,TIUU...AIXÒ ES MASSA...MASSAAAA...AH,AH,AAH...
-¿Qué els hi feies a les teves companyes de classe quan estudiaves a la Presentació?

-M'EN ANAVAAL LAVABO AMB ALGUNES DE ELLES,ALLÀ ENS HO MONTAVEM..AH...AH...JA HO FEIEM A CINQUÉ DE BASICA...

-¡Qué més...qué MEES!

-EN SEC EM VAIG ENCAPRITXAR DE LA CAROLINA PINYOL...
LI GUINYAVA L'ULL QUAN EM VENIA GANES DE FER-HO EN PLENA CLASSE DE MATES...DEMANAVEM PERMÍS A LA MONJA PER ANAR AL LAVABU...UNA DESPRÉS DE L'ALTRA, PERQUE NO HO SOSPITÉS...

-¿Qué feieu allà als LAVABUS?- vaig preguntar entre gemegs...

-ENS HO MONTAVEM LES DUES ALHORA... AH...AH...LA CAROLINA ERA TAN MONA, TAN RUSSETA, TAN FRAGIL...AH...AH...LA TENIA DOMINADA...EM FEIA TOT EL QUE LI DEMANAVA...AH ...VAM APENDRE A FER PETONS DE ROSCA...ENS MASTURBAVEM UNA A L'ALTRE FINS SENTIR ALGUNA COSA...AH...AH...ERA MASSA...

-PUTAA,PUTAAA...- vaig cridar a punt de correm- ¡PUTA TURTILLERA!

-ALLÒ ERA UNA PASSADA TIU...AH,AH,AAH...EM VAIG ENCAPRITXAR D'ELLA DE DEBÒ, I HO SEGUIEM FENT A SISÉ DE BÀSICA...EL PRIMER ORGASME DE LA MEVA VIDA EL VAIG AGAFAR AMB ELLA...A PARTIR D'ALLAVORS TAMBÉ ENS HI PASSAVEM TOTES LES HORES DEL PATI.DURANT TOT EL SETÉ DE BÀSICA NO VAM SORTIR PER A RÉS D'AQUELLS LABAVUS...

-¡AUGHMM,QUINS MAMELLOTS QUE TÉNS GOSSA!

-FINS QUE ALS CATORÇE ANYS EM VA DESVIRGAR EL MEU COSÍ L'HECTOR A LA PISCINA DEL SEU MAS DE LES BORGES DEL CAMP...AH...AH...ELL TENIA VINT-I-DOS ANYS...EM VAIG ENAMORAR D'ELL...PERÒ VA PASSAR DE MI PERQUE JA FESTEJAVA AMB L'ALICIA DOMENECH,LA NOIAAMB LA QUE S'HA CASSAT ARA...

La paia no parava de xerrar, allò em donava ànims per forarar-la amb més força.

-¡IEEEAAA...IUUUUU!

Vaig deixar anar tota la lleterada per l'interior del seu cony tan curtit, potser havia sigut una temeritat fer-ho sense preservatiu. Ella també es

va correr al mateix temps que jo. Una mica més que l'escanyo perquè em va excitar apretar-li el coll durant els darrers bombejos. Allò va ser un intercanvi de líquids total...però m'hagués agradat també una forta esgarrapada en la esquena durant la correguda, com a les pel·lícules de la Sharon Stone...

-¿Qué va passar encabat amb l'amiga teva de la Presentació?- vaig preguntar encenent un Lucky Stricke.

-Doncs que a partir d'allavors, em vaig adonar que m'agradava més fer-ho amb vosaltres els nois...i vaig a començar a festejar amb germans de les meves amigues que eren bastant més grans que jo...fins que vaig conèixer al Conrad, que feia poc que s'havia separat de la dona. Sempre venia a casa a parlar amb els meus pares...

-No segueixis...ja m'imagino la resta- vaig dir emetent una forta bafarada de fum de tabac.

-Ariel.

-¿Sí?

-Téns un bon polvu...

-Tú també nena...tú també... ¿per qué no portes a una amigueta de les teves, la pròxima vegada i ens fem a recordar vells temps?- vaig preguntar mentre li xuclava el seu mugró erecte.

-Ostrees noo, ara nooo...ja no soc lesbiana.

-Era broma dona... era broma...mmffggh...

-UUUF TIUU,¡QUINA PASADA!- va exclamar mentre acaronyava el meu orgue progenitor un altre cop. Tornava anar trempat com un cavall-.Encara que tú i jo no sortiguéssim, valdria la pena anar quedant per repetir-ho...al menys un parell de cops a la setmana...

Acte seguit se'l tornà a ficar a la boca maniobrant-lo com una professional.

-lolanda...

-AGMMM...¿sí?

-¿Creus que està bé això que li fem al Robert?

-Ja t'ho he dit...a la llarga el penso deixar per anar només amb tú...

-No m'entens nena...-vaig dir treient-se'l de la boca-. Que follis amb mí millor que amb l'altre no vol dir que hagi de tallar així per les bones...tú i jo som d'una manera que no durariem gaire com a parella...per això prefereixo que segueixis amb ell...vull que et cassis i tot...i la llarga anem quedant com amics...

-¿Qué vols dir amb això de quedar com amics?- va preguntar tota encessa.

-Doncs que no m'agradaria que tothom s'enterés de que m'estic tirant a la novia del meu millor amic...es qüestió de principis...

-¡ETS UN PORC!- va cridar aixecant-se del llit amb un bot.

-Ja sé que et convindria més un paio com jo, amb més mà dura que l'altre..

Ella es començà a vestir precipitadament amb una expressió tota enfuriscada.

-Proposa-li que et lligui a la cadira i que et flage-li de quant en quant amb el cinturó...potser així aguantarieu més...

-¡Ja ho he fet imbècil!- exclamà aturant-se en sec. Tenia les calces a mig ficar amb una postura que m'excitava molt.

-¿Ah sí?- vaig preguntar amb una rialla.

-Sí...ja li vaig demanar fa molt de temps...i em va dir que m'estimava massa per fer-me aquestes coses...

-El Robert tan tradicional...- i vaig estirar-la de nou contra mi. Ella es deixà.

-¡Gira't nena!

-¿Qué?

-Ara ho vull fer pel darrera...m'agrada en plà gos...

-Vale...

I es va girar...¡ojalà totes les dones fossin com ella!

-Tanb al ficarme-la ¿eh? que abans m'ha costat...¡aaaaAAAYYYY!

Raaash, pel cul païos, aquest cop li vaig fotre pel cul...poques s'ho deixen fer pel cul. Potser no s'ho esperava. Però amb un culet tan encantador com aquell, valia la pena provar-ho. Li vaig demostrar que allò era la part de la noia que més m'agradava. El cul, si senyor, una paia no es rés si no té un bon cul...

Ella xisclava més que abans...mara meva quins crits...un moment o altra trucarien els veïns per la porta...semblava un garrí ferit. Ningú li havia foradat el cul encara...ni tan se vols el pintor aquell, el Conradu...

Li tapo la boca amb la mà, però me la mossega fins fer-me sang, de totes maneres la tinc inmovilitzada i em corro per segona vegada en mig de la untuositat de la sang...els crits de dolor es converteixen en gemecs de plaer, al final també li ha agradat.

Acte seguit ens fiquem tots dos a la banyera del lavabu...casi que no hi cabem i l'aigua puja molt ràpid de nivell.

-Doncs com te he dit abans,la próxima vegada et portes a una amigueta teva...un menage a trois sempre va bé de quant en quant...

-Ja miraré de fer-ho si ho vols així...però la noia m'ha d'agradar

molt...

-Escull tú mateixa mirant-ho pels diaris...

-Vale...guay...i fumarem uns quants porrets...

-Fumarem uns quants porrets...

-I et ficaré coca a la punteta...

-Ja ho veurem...

I mentres ens estem ensabonant un a l'altre, truquen a casa des de el timbre del carrer.

-¡Cooony!

-Ostres Ariel...¿quí pot ser?

Miro el meu swatch submergible. Son les dotze passades.

-Doncs no ho sé...

Me la quedo mirant. La seva expressió m'intriga.

-¿On es ara el Robert?- pregunto.

-A anat a la entrega d'uns premis de regates al Club Nàutic de Salou...jo li he dit que anava a sopar a casa d'una amiga...no tenia ganes d'acompanyar-lo.

-Potser es ell qui truca a baix.

-Sí home...¿com vols que sigui ell?

-Potser sospita alguna cosa...jo també ho faria en el seu lloc...

Ella esclatà a riure escandalosament.

-¿Sospitaries de ell?

-I tant...ens coneixem des de fà molts anys...iestic segur que ha deu haver passat per casa de la teva amiga i tot...

-Ell no sap on he anat...

-Per això...

En sec vam sentir com es girava el pany de la porta del pis. Era el meu germà el Joel que s'havia deixat alguna cosa abans d'anar a pensar a l'hotel. Però aquest cop el seguia una altra veu. Era la veu del Robert Martí el meu millor amic des de que anàvem a parvols a l'escola Montsant...fins aquell dia.

La porta del lavabo estava entreoberta...ella i jo en pilotes a la banyera. No va donar temps de fer rés.

-Ei Ariel que m'he trobat amb el Robert abaix a veure si sabies alguna cosa de la lolanda Pàmies...-digué el meu germà només entrar a casa.

Ens van pillar en boles...en pilotes...in fraganti...

-¡Deu meu!- va exclamar el Joel.

-¡lolanda!- va exclamar el Robert que anava darrera seu.

-¡Oh nooo!- vaig exclamar per part meva.

-¡Robert carinyu!- va exclamar la lolanda com si estigués en somnis...

Aquest s'allunyà per la porta entreoberta del lavabu sense dir rés, corrent i amb els ulls humits baixà les escales cap el carrer com una exhalació.

-¡Espera Robert esperaaa!- vaig cridar seguint-lo en boles fins a la porta del carrer. Només una tovallola em tapava les parts íntimes...els graons de les escales van quedar xops darrera meu. Ja no vaig sortir al carrer. El Robert s'allunyà amb el seu BMW...des de allavors ja no m'ha parlat mai més. I si me'l trobo pel carrer per saludar-lo em gira la cara. Ara surt amb la Roser Dalmau una noia de la colla que encara no tenia parella.

Al tornar cap amunt em vaig trobar amb una veina de dalt que baixava la brossa, ho feia cada dia en aquelles hores de la nit. Vaig passar pel davant seu sense mirarmela, ella feu el mateix. Era una jaia de setanta anys molt amiga de la meva àvia...¡es iguaaa!

La lolanda s'està vestint quan torno a casa, el meu germà es peta el cul de riure al menjador i jo decideixo no fer-ho mai més amb les parentes dels col.legues...

¡Dones!...en fí,de totes maneres havia sigut una nit maravillosa...un dels millors polvus de la temporada malgrat que en un principi no li cabia...

